

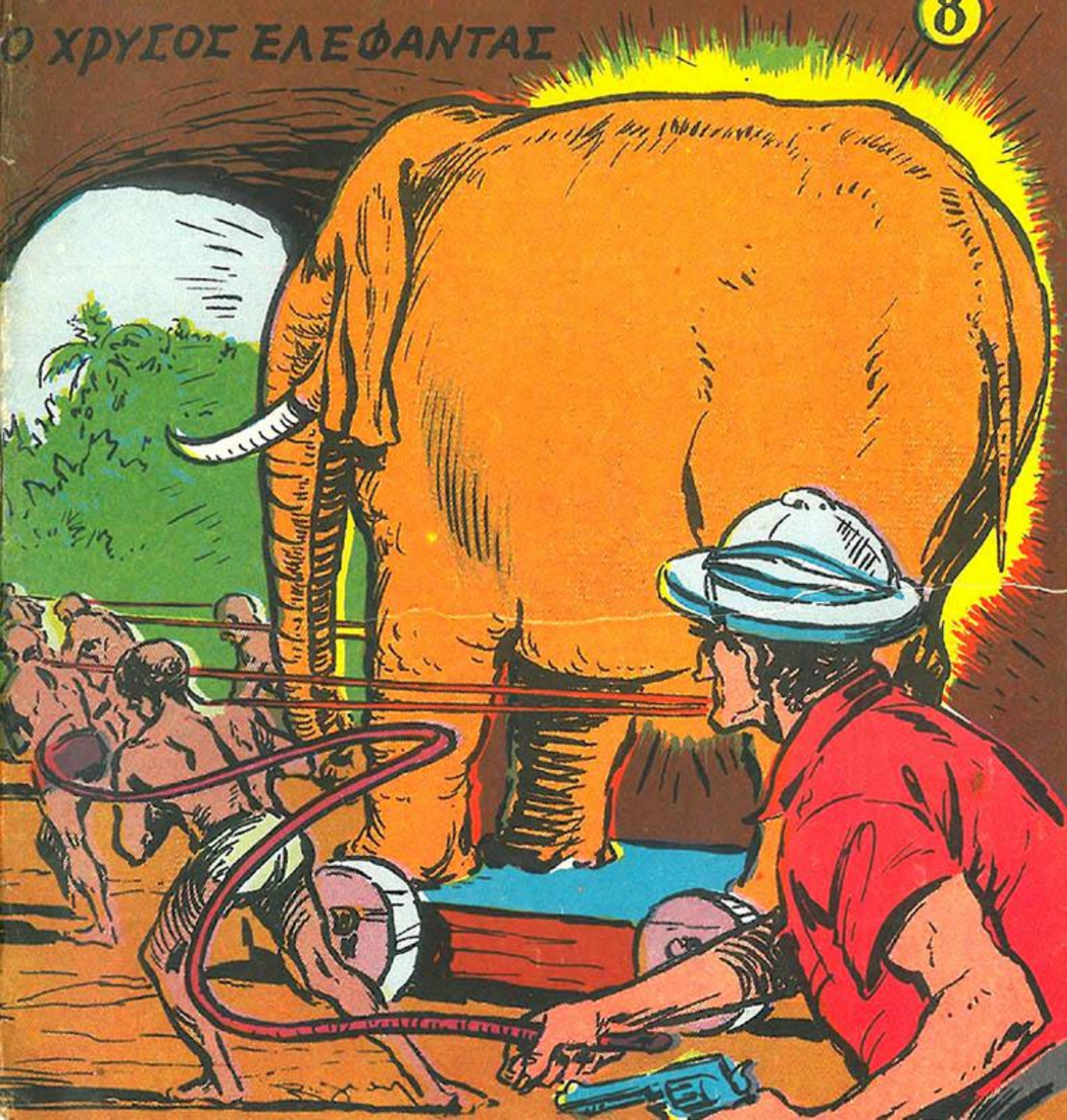
ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑΡΖΑΝ

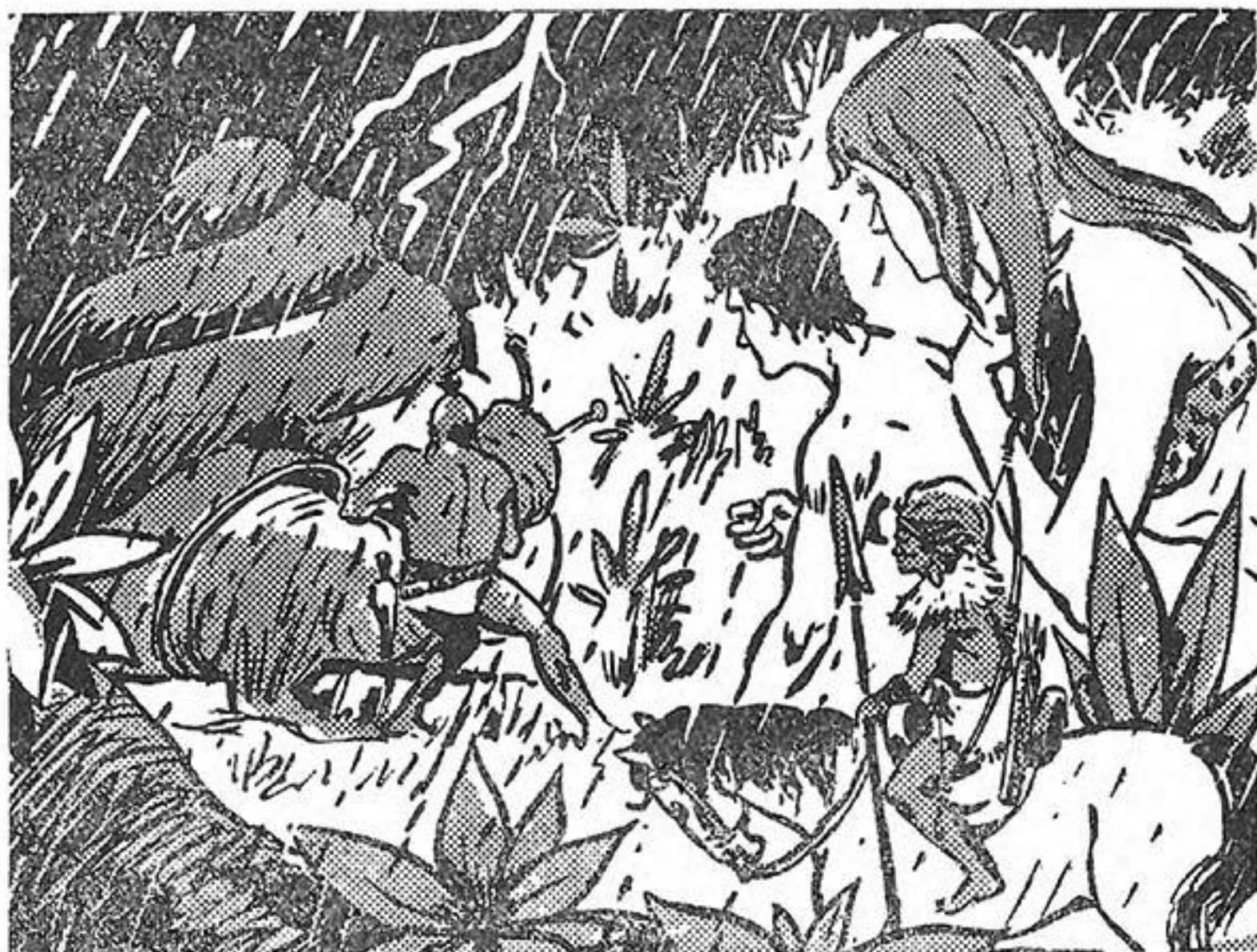
Ο ΜΙΚΡΟΣ

8

Ο ΧΡΥΣΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ

Ο ΧΡΥΣΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ

Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ ΠΙΤΣΙΚΟΚΟ

Ο ΤΑΜΠΟΡ, τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο τῆς Ζούγκλας, μὲ τὴ μικρὴ Ἀμερικανίδα Ζολάν καὶ τὸν χεροδύναμο Μπουτάτσι μὲ τὸ κωμικὸ τσουλούφι στὸ κεφάλι, προχωροῦν νύχτα, γυρίζοντας στὴ σπηλιὰ τους, ὕστερα ἀπὸ συνταρακτικὲς περιπέτειες μὲ τοὺς φοβεροὺς «Μικρανθρώπους Μπίρ-Μίρ καὶ μὲ τὰ τρομακτικὰ φθαρτὰ τέρατα τοῦ οὐρανοῦ (*).

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος, τὸ 7, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ».

Ἡ Ζολάν αὐτὴ τὴ φορὰ, βαδίζει μὲ βουρκωμένα μάτια καὶ ἄδειαι τὴν ἀγκυαλιὰ της. Ἡ ἀγαπημένη, Φίφη, ἡ τετρατέραςτὴ μικροσκοπικὴ καὶ μαύρη σκυλίτσα της, δὲν ζῇ πιά. Βρῆκε τραγικὸ μὰ καὶ ἥρωϊκὸ θάνατο στὴν κοιλιά ἐνὸς πεινασμένου μεγάλου ἀγριογούρουνο. Φαίνεται ὅμως πὼς ἡ σκληρὴ μοίρα ποὺ στερήσε τὴ Ζολάν ἀπὸ τὸ πιὸ ἀγαπημένο πλάσιμα ποὺ εἶχε στὴ ζωὴ — μετὰ τὸν Ταμπορ — τὴ λυπήθηκε. Καὶ θέλοντας νὰ γλυκάνῃ κάπως τὸν βαρὺ κι' ἀγιάτρευτο πόνο της, ἔστειλε κοντὰ της ἓνα πολὺ διασκεδαστικὸ, μὰ καὶ ἀφάν-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

ταστα μικροσκοπικὸ ἀνθρώπινο πλασματάκι.

Εἶναι ὁ περήφανος, ἀγέρωχος, ἵπποτικός, ρωμαντικός καὶ ὀνειροπόλος πρίγκιπας Πιτσικόκο! Ἕνα ὁμορφο καὶ καλοφτιαγμένο ἀρσενάκι, ποὺ ἡ ἀπόστασι ἀπὸ τὶς πατοῦσες μέχρι τὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλίου του, δὲν ξεπερνᾷ τοὺς τριάντα πόντους.

Ὁ Μπουτάτα εἶπε γι' αὐτὸν πὼς μπορεῖ νὰ περάσῃ κάτω ἀπὸ ἕνα ραδίκι, χωρὶς νὰ χρειαστῇ νὰ σκύψῃ τὸ κεφάλι του.

Ὁ ἵππότης λοιπὸν αὐτὸς — δεκαοχτὼ χρόνων ἀνδριάς πιά — εἶναι γυιὸς καὶ διάδοχος τοῦ παντοδύναμου βασιλιά τῆς φοβερῆς φυλῆς τῶν Μπίρ - Μίρ. Παράκουσε ὅμως τὶς διαταγὲς τοῦ πατέρα του καὶ κινταροχτυπήθηκε μετὰ τοὺς «Μικρανθρώπους» τῆς φυλῆς του, γιὰ νὰ προστατέψῃ καὶ νὰ σώσῃ τὴ Ζολάν, τὸν Ταιμπὸρ καὶ τὸν Μπουτάτα.

Ἔτσι, παρατῶντας τοὺς τίτλους καὶ τὰ παλάτια του — ποὺ δὲν ἦταν ψηλότερα ἀπὸ μιὰ... μελισσοκυψέλη — ἀκολούθησε τοὺς τρεῖς συντρόφους, δείχνοντας μιὰ παράξενη προτίμησι κι' ἕναν ρωμαντικὸ θαυμασμὸ στὴν ὁμορφὴ ξανθεῖα Ζολάν.

Ὁ Πιτσικόκο τοὺς ἀκολουθεῖ καβάλλα στὸν Ἀλασάν, τὸ μικροσκοπικὸ κι' ἀχώριστο ἄσπρο ἀλογατάκι του μετὰ τὴ μαύρη οὐρά. Ὁ «πρίγκιπας» ἔχει πάντα στὸν ὦμο τόξο καὶ στὴ μέση του φαρέτρα με φαρμακερὲς σαΐτες, σὰν με-

γάλες ...ὀδοντογλυφίδες! Καὶ στὸ δεξιό του χέρι κρατᾷ ἕνα φοβερὸ κοντάρι, μεγάλο σὰν ...μολύβι Φάμπερ!

Τὸ λευκὸ Κορίτσι τῆς Ζούγκλας θὰ διασκεδάζε πολὺ μετὰ τὸν ἵπποτικὸ Πιτσικόκο, ἂν δὲν τὸν θεωροῦσε — ἄδικα βέβαια — ὑπεύθυνον γιὰ τὸ θάνατον τῆς πολυαγαπῆμενης τῆς σκυλίτσας. Ὁ πρίγκιπας ὅμως ἐπιμένει νὰ κινταροχτυπάῃ τὴν καρδιά της, βέβαιος πὼς ἐκεῖνοι ποὺ πεθαίνουν, ξεχνιῶνται σιγὰ - σιγὰ. Καὶ πὼς γρήγορα ἡ Ζολάν θὰ πάψῃ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν ... ἀνόητο Ταιμπὸρ καὶ θὰ καταθέσῃ τὴν καρδιά της στὰ βασιλικά του πόδια.

Ξαφνικά λοιπὸν, κι' ἐνῶ οἱ τρεῖς σύντροφοι κι' ὁ Πιτσικόκο καβάλλα στὸν Ἀλασάν, προχωροῦν γιὰ τὴ σπηλιά, μακρυνὸς θόρυβος φτάνει στ' αὐτιά τους. Μοιάζει σὰν βιαστικὸ ποδοβολητὸ ἀνθρώπων ποὺ πλησιάζουν πρὸς τὸ μέρος τους.

Ὁ Ταιμπὸρ, ἡ Ζολάν καὶ ὁ Μπουτάτα κρύβονται γρήγορα πίσω ἀπὸ κάτι χαμόκλαδα καὶ περιμένουν.

— Νὰ κρυφτῶ κι' ἐγώ; ρωτᾷ ὁ μικροσκοπικὸς Πιτσικόκο.

— Ὁχι, βρὲ ἀδερφέ!, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Τσουλούφης. Ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς ...φαίνεσαι!

Ὁ ἀγέρωχος πρίγκιπας κυττάζει μετὰ περιφρόνησι τὰ χαμηλὰ κλαδιά ἀπὸ ἔχουν κρυφτῇ ἐκεῖνοι. Αὐτὸς ψάχνει καὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ ἕνα τερά-

στιο σκίνο, ψηλὸ ὥς τέσσερα μέτρα.

Τὸ μακρινὸ ἀνθρώπινο ποδобоλητὸ ἔχει πλησιάζει πολὺ τώρα. Οἱ τρεῖς σύντροφοι ἀφουγκράζονται κρατώντας τὴν ἀναπνοή τους...

Καὶ νά: σὲ λίγες στιγμές βλέπουν νὰ περνᾶνε ἀπὸ μπρὸ στὰ τους καιμιὰ δεκαριά μαῦροι ἰθαγενεῖς ἀκολουθώντας ἕναν λευκὸ ὥπλισμένον ἄνδρα ποὺ τοὺς φωνάζει ἄγρια:

— Ἔ, μαῦρα σκυλιά!... Πάρτε τὰ πόδια σας γρήγορα... Ἄν δὲ μοῦ ἔρῃτε ἀπόψε τὴ σπηλιά μὲ τὸ χρυσὸ ἐλέφαντα, θὰ σᾶς σκοτώσω ὅλους!

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ο ΛΕΥΚΟΣ καὶ τὸ μπουλούκι τῶν μαύρων του προσπερνᾶνε κι' ὁ Ταμπορ μουρμουρίζει συλλογισμένος:

— Κάποτε εἶχα ἀκούσει νὰ μιλᾶνε γι' αὐτὸ τὸ χρυσὸ ἐλέφαντα... Ἔνας γέροντας ἰθαγενῆς μοῦ ἔλεγε πὼς εἶναι ἕνα τεράστιο ἄγαλμα ἀπὸ καβαρὸ χρυσάφι...

Κι' ἀρχίζει σιγὰ - σιγὰ νὰ θυμᾶται καὶ νὰ λέη, σὰν παλιὸ παραμῦθι, ὅσα εἶχε ἀκούσει γι' αὐτὸ τὸ παράξενο χρυσὸ θηρίο...

.....

Κάποτε — πᾶνε πολλά, πάρα πολλά χρόνια — ἔφτασε στὴ Ζούγκλα ἕνας κακὸς καὶ φοβερὸς λευκὸς ἄνθρωπος ποὺ τὸν ἔλεγαν Ρόκ...

Εἶχε φέρει μαζί του τρομερὰ ὅπλα ποὺ ξερνοῦσαν φλόγες καὶ πυρῶμένα σίδερα ποὺ σκόρπιζαν τὸ θάνατο...

Μάζεψε μὲ τὴ ἰδία ἕνα ὅλο κληροκοπάδι ἀπὸ μαύρους ἰθαγενεῖς καὶ ἀρχισε νὰ κᾶν μεγάλα κι' ἐξοντωτικὰ κυνήγια στὰ θηρία τῆς παρθένας περιοχῆς.

Κακός, σκληρὸς καὶ ἀχάριστος ὅμως καθὼς ἦταν, φερόταν δάιναισα στοὺς δυστυχισμένους ἀράπηδες, νοιώθοντας ἀφάνταστη ψυχικὴ ἡδονὴ στὸ μῖσος ποὺ ἔπρεφαν οἱ ἰθαγενεῖς ἐναντίον του. Ποτέ του δὲ λογάριάζε τὴ ζωὴ τους, ποτέ δὲν πλήρωνε κανένα καὶ ποτέ δὲν φρόντιζε γιὰ τὴν τροφή, τὴν ἀνάπαισι καὶ τὴν υἰεία τους... Ἄν τοῦλεγε κανένας πὼς πεινάει, τὸν κρεμοῦσε ἀνάποδα ἀπὸ κάποιο κλαδὶ καὶ μέχρι νὰ ξεψυχήσῃ φυσικὰ ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ κατέβαινε σὰν χεῖμαρρος στὸ κεφάλι του... Ὅσους κουράζονταν στὴ σκληρὴ καὶ ἀδιάκοπη δουλειά του, τοὺς μαστίγωνε μέχρι θανάτου γιὰ νὰ ...ξεκουραστούν... Τοὺς ἄρρωστους τοὺς σκότωνε σὰν σκυλιά γιὰ νὰ παραδειγματίζονται οἱ ἄλλοι καὶ νὰ μὴν ...ἄρρωσταίνουν. Κι' ἐκεῖνους ποὺ τοῦ ζητοῦσαν λεφτά, τοὺς ἔγδερνε ζωντανούς γιὰ νὰ πουλήσῃ τάχα τὸ τομάρι τους καὶ νὰ τοὺς... πληρώσῃ!

Ὁ Ρόκ ἦταν ἀφάνταστα μεγαλόσωμος καὶ χειροδύναμος ἄνθρωπος. Λένε πὼς ἔπνιγε τὰ λεοντάρια σφίγγοντας τὸ λαιμό τους μονάχα μὲ τὴ μιά

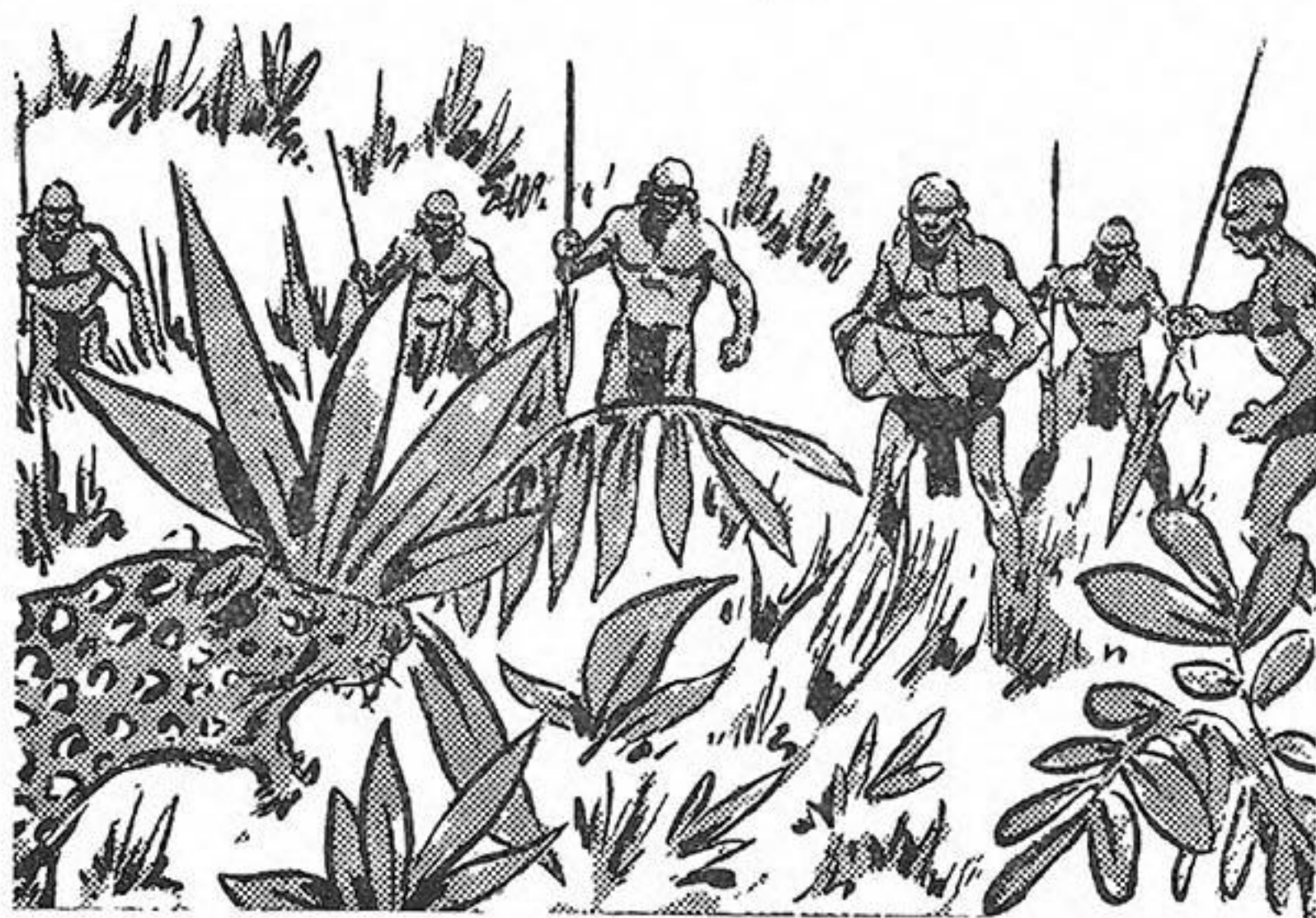
πραλιάμη. Ούτε άνθρωπος, ούτε θηρίο τολμούσε να τὰ βάλει μαζί του. Καὶ ὁ καικούργος αὐτὸς λευκὸς σκίτωνε μέρα-νύχτα τὰ θηρία γιὰ νὰ παίρνη τὶς πολύτιμες προβιές ἢ τὰ δόντια τους. Ὑστερα, σὰν μαζεύονται πολλά, τὰ ἔστελνε μὲ τοὺς μαύρους σκλάβους του στὸ μεγάλο λιμάνι. Ἐκεῖ τὰ πουλοῦσε στοὺς λευκοὺς ἐμπόρους καὶ μάζευε συνεχῶς χρυσάφι. Πολὺ χρυσάφι! Ἀτελείωτο χρυσάφι!...

Ἦταν ἀφάνταστη ἡ δίψα ποὺ τὸ ἀνθρωπόμορφο τέρας ἐνοιῶθε γιὰ τὸ πολύτιμο αὐτὸ μέταλλο... Ἦταν ὁ «κίτρινος Θεός» του, ὅπως ἔλεγε. Καὶ σ' αὐτὸν τὸ Θεὸ πίστευε,

κι' αὐτὸν μονάχα λάτρευε στὴν ἀμαρτωλὴ ζωὴ του!

Τὰ χρόνια περνοῦσαν... Ὁ ἀπαίσιος Ρὸκ ἄρχισε νὰ γερνῶν σιγὰ - σιγὰ καὶ νὰ νοιώθῃ ἀδύναμα πιά τ' ἀτσαλένια μπράτσα του καὶ σκληρὰ κι' ἀλύγιστοι τὰ λαστιχένια του ποδάρια... Οἱ μαύροι σκλάβοι ἄρχισαν νὰ μὴν τὸν πολυλογαριάζουν. Καὶ δὲν τὸν ὑπάκουαν πιά παρὰ μονάχα σὰν τοὺς διέταζε μὲ τὶς κόννες τῶν φοβερῶν πιστολιῶν του.

Ὁ Ρὸκ ἤξερε τὶ ἐγκλήματα εἶχε κάνει καὶ καπιλάβαινε τὴν τύχη ποὺ τὸν περίμενε, ἂν καιμιά ἡμέρα τὰ καταραμένα γηρατειὰ τὸν ἔρριχναν ἀνήμπορο κάτω. Ἀνθρωποὶ

Ὁ Ρὸκ ἄρχισε μὲ τοὺς μαύρους σκλάβους του νὰ ἐξοντώνη τὰ θηρία

Ὁ κακούργος Ρόκ μαστίγωνε ἀλύπητα τοὺς μαύρους σκλάβους του.

καὶ θηρία — διψῶνται ἐκδί-
κησι — θὰ χύνονταν με λύσ-
σαι καὶ μανία νὰ τὸν σπαιρά-
ξουν!

Κάλεσε λοιπὸν ἀπὸ τῆ μα-
κρινῆ Εὐρώπῃ κάποιον περί-
φημο μηχανικὸ καὶ μάζεψε ἀ-
πὸ τὸ μεγάλο λιμάνι τοὺς πιὸ
καλοὺς τεχνίτες. Ἐτοίμασαν
ἓνα τεράστιο καλούπι ἀπὸ
πηλό, μέσια σὲ μιὰ ἀπέραντη
σπηλιά, λυώσαν σὲ μεγάλα
καζάνια τὶς μισὲς ἀπὸ τὶς ἀ-
μέτρητες λίρες τοῦ κι' ἔφτια-
ξαν ἓναν γιγαντόσωμο χρυσὸν
ἐλέφαντα.

Τὸ ἄγαλμα θάβαια ἦταν
κούφιο καὶ τὶς ἄλλες μισὲς
λίρες τὶς ἔδωκαν μέσα σ'
αὐτό.

Ἔτσι, σὰν τελείωσαν οἱ
βαριεὲς δουλειές, ὁ Ρόκ, ἄφη-
σε τὸ μηχανικὸ νὰ φυλάξῃ τὸ
ἔργο τοῦ κι' αὐτὸς κάλεσε σὲ
μιὰ γειτονικὴ σπηλιὰ τοὺς τε-
χνίτες ποὺ εἶχε φέρει ἀπὸ τὸ
μεγάλο λιμάνι. Πλήρωσε τὸν
καθένα μετὰ διπλὰ ἀπὸ ὅσα
εἶχαν συμφωνήσει καὶ τοὺς ἔ-
κανε ἓνα πλούσιο ἀποχαιρε-
τιστήριον τσιμποῦσι... Ὄταν
τὸ φαγοπότι αὐτὸ τελείωσε,
ὅλοι οἱ τεχνίτες βρίσκονταν
σωριασιμένοι κάτω νεκροὶ ἀπὸ
τὸ τρομερὸ φαρμάκι ποὺ εἶχε
κρυφὰ ραντίσει τὰ ροδοψημέ-
να ζαρκάδια.

Τέλος, ψάχνοντας τὰ κου-
φάρια τοὺς, ξαναμάζεψε ὅλες
τὶς λίρες ποὺ τοὺς εἶχε δώσει

κι' έβγαλε τούς σκλάβους του νά χτίσουν με λάσπη και μεγάλες πέτρες τὸ άνοιγμα τῆς σπηλιάς...

Δέν έμεινε τώρα παρὰ ὁ μηχανικός νά φτιάξη μιὰ πόρτα στη κοιλιά τοῦ χρυσοῦ έλέφαντα ποὺ ν' άνοιξη μ' έναν δύσκολο καὶ μυστικὸ τρόπο. Έκεῖνος παιδεύτηκε άφάνταστα δουλεύοντας έναν όλόκληρο χρόνο ώσπου τέλος κατάφερε νά φτιάξη τὴν πόρτα, όπως ακριβώς τὴν ήθελε ὁ Ρόκ. Τοῦ εἶπε καὶ τὸ μεγάλο μυστικὸ τοῦ κρυφοῦ μηχανισμοῦ ποὺ μπορούσε ν' άνοιξη κανείς τὴν πόρτα αὐτὴ γιὰ νά μπῇ στὸ έσωτερικὸ τοῦ χρυσοῦ θηρίου με τὶς άμέτρητες λίρες. Όσο γιὰ τὸν άέρα ποὺ ήταν άπαραίτητος γιὰ νά ζήση εκεί μέσα ένας άνθρωπος, ὁ μηχανικός εἶχε άνοίξει μικρὲς καὶ άδιόρατες τρυπίτσες σὲ όλόκληρη τὴν έπιφάνεια τοῦ έλέφαντα.

Τέλος καὶ όταν τὸ χρυσὸ αὐτὸ φρούριο ήταν έτοιμο, ὁ μηχανικός — ποὺ δέν εἶχε μάθει τίποτα γιὰ τὴν τύχη τῶν μαστόρων — ζήτησε άπὸ τὸ Ρόκ νά πληρωθῇ γιὰ νά ξαναγορίσει στὴ μακρινὴ πατρίδα του. Ὁ λευκὸς κακοῦργος όμως — ὁ «Χάρος τῆς Ζούγκλας» όπως τὸν έλεγαν — αντί νά πληρώσει τὸ συμφωνημένο χρυσάφι στὸ μηχανικό, τὸν ξόφλησε με μερικὲς πυρωμένες σφαῖρες στὰ στήθη. Καὶ βάζοντας τούς σκλάβους νά σκάψουν ένα βαθὺ λάκκο, τὸν έθαψε μπροστὰ κι' άριστερὰ άπὸ τὸ άνοιγμα τῆς σπη-

λιάς του.

Τὸ μεγάλο μυστικὸ τώρα τοῦ μηχανισμοῦ τῆς κρυφῆς πόρτας τοῦ χρυσοῦ έλέφαντα, δέν τὸ ήξερε πια παρὰ μονάχα εκείνος.

Έτσι, σὰν τὰ γηρατειά βάρυναν τὸ κορμί του ακόμα περισσότερο καὶ ένοικωσε τὸ Χάρο νά φτερουγίξει πάνω άπὸ τὸ κεφάλι του, πῆγε καὶ συνάντησε τὸν τυφλὸ μάγο τῆς Ζούγκλας, Ζοχράν.

— Νοιώθω πὼς θὰ πεθάνω, τοῦ εἶπε με πειράξιμο.

— Όλοι πεθαίνουν, τοῦ άποκρίθηκε ὁ μάγος. Ὁ θάνατος εἶναι ἡ λύτρωση τοῦ ανθρώπου άπὸ τὰ βάσανα τῶν γηρατειῶν!

— Δέν λογαριάζω ἐγὼ βασανισαί καὶ γηρατεία! Τὸ χρυσάφι μου λυπᾶμαι ποὺ θ' άφήσω!

— Νά τὸ πάρης μαζί σου, μουρμουρίζει με εἰρωνεία ὁ Ζοχράν.

— Δέν μπορῶ!, ξεφωνίζει μ' άγανάκτησι ὁ Ρόκ. Ἄν μπορούσα θὰ τόκαινα!

— Καὶ τί ζητᾶς τώρα άπὸ μένα; τὸν ρωτᾷ ψυχρὰ ὁ Μάγος.

Ὁ λευκὸς κακοῦργος γονατίζει καὶ τὸν παρακαλεῖ:

— Δώσε μου ένα φίλτρο... Ένα φίλτρο ποὺ νά κάνη τὸ κορμί μου, σὰν θὰ πεθάνω, νά μὴ λύσῃ ποτέ... Νά μείνῃ όπως εἶναι τώρα, χιλιάδες έκατομμύρια, δισεκατομμύρια χρόνια!... Δέν θέλω νά λυώσω καὶ νά εξαφανιστῶ σὰν τούς άλλους ανθρώπους... Θέλω νά βρίσκομαι αἰώνια μέσα

στ' αγαπημένο μου χρυσάφι. Θέλω νὰ γίνω ἡ παντοδύναμη κι' ἰαθάνατη ψυχὴ τοῦ μεγάλου «Κίτρινου Θεοῦ» ποὺ κυβερνᾷ τὸν κόσμον!...

Ὁ Ζοχράν καιρώνει πάνω στὸν κολασμένο λευκὸ τὰ θαλά του μάτια:

— Τὸ χρυσάφι δὲν κυβερνᾷ τὸν κόσμον, τοῦ λῆει. Κυβερνᾷ μονάχα τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔχουν καρδιὰ καὶ ψυχὴ σὰν καὶ σένα!...

Καὶ συνεχίζει ἀναστενάζοντας:

— Ἄς εἶναι ὅμως... Θὰ σοῦ δώσω τὸ φίλτρο ποὺ ζητᾷς... Ποτὲ δὲν ἀρνήθηκα σὲ κανένα κάτι ποὺ μπορῶ νὰ τὸ κάνω...

Ὁ Μάγος σκαλίζει γιὰ πολλὴ ὥρα τὰ σύμβολά του κι' ἐτοιμάζει ἓνα μαυροπράσινο ὑγρό. Τὸ ἀδειάζει σ' ἓνα μικρὸ πηλινὸ βαζάκι καὶ τοῦ τὸ δίνει λέγοντάς του:

— Πάρτο, Ρόκ, καὶ θὰ γίνῃ ἡ ἐπιθυμία σου... Ὅσο ὅμως δὲν θὰ λυώνῃ τὸ κορμί σου, ἡ κολασμένη σου ψυχὴ θὰ βρίσκειται μέσα σ' αὐτό! Καὶ τὰ χρόνια θὰ περνᾶνε κι' ἐσύ θὰ γερνᾷς ἀτελείωτα καὶ θὰ ὑποφέρῃς σὰ νὰ εἶσαι ζωντανός... Ἐνῆναι μονάχα πρέπει νὰ προσέξῃς: μόλις πιῇς τὸ φίλτρο ποὺ σοῦ δίνω, δὲν πρέπει νὰ σὲ ξαναικρινύσῃ ἀνθρώπινο μάτι...

— Ὅσο γι' αὐτὸ εἶμαι ἐξασφαλισμένος, μουρμουρίζει ὁ Ρόκ. Θὰ κλειστῶ μέσα στὸ χρυσὸ μου ἐλέφαντα καὶ κανένας στὸν κόσμον δὲν ξέρει τὸ

μυστικὸ γιὰ νὰ τὸν ἀνοίξῃ καὶ νὰ μὲ δῇ...

Ὁ Ζοχράν συνεχίζει σὰ νὰ μὴ τὸν ἀκούσῃ:

— Γιατὶ μόλις σὲ ἀντικρύσῃ ἀνθρώπινο μάτι, θὰ διαλυθῇς ἀμέσως καὶ θὰ γίνῃς σκόνη ποὺ ὁ αἶρας θὰ τῇ σκορπίσῃ καὶ θὰ χαιθῇ!...

Τὴν ἴδια νύχτα ὁ λευκὸς κακοῦργος ἀνοίγει μὲ τὸ μυστικὸ τρόπο τὴν κοιλιὰ τοῦ χρυσοῦ ἐλέφαντα καὶ μπαίνοντας τὴν ξανακλείνει ἀπὸ μέσα. Ὑστερα ξαπλώνει εὐτυχισμένος πάνω στὸ θησαυρὸ τῶν ἀμέτρητων χρυσῶν νομισμάτων καὶ πίνει τὸ φίλτρο τοῦ Μάγου. Τέλος, μ' ἐκφραστὴ ἀπόλυτης εὐτυχίας κλείνει ἀργὰ τὰ βλέφαρά καὶ παραδίδει τὴν κολασμένη ψυχὴ στὰ βοωμερὰ χέρια τοῦ ἀπαίσιου «Κίτρινου Θεοῦ» του...

Ἀπὸ τότε κανένας ἰθαγενὴς δὲν τόλμησε νὰ μίπῃ στὴ φοβερὴ σπηλιὰ τοῦ «Χάρου τῆς Ζούγκλας».

Ὅσοι τύχαινε νὰ περνοῦν ἀπ' ἐξω, τρώμαζαν ἀφάνταστα ἀκούγοντας τὰ βαρετὰ πονεμένα βογγητὰ τοῦ νεκροῦ Ρόκ. Γιατὶ τὸ ἄλυτο κορμί του, ὅσο κυλοῦσε ὁ καιρὸς, τόσο πιὸ πολὺ γενοῦσε καὶ βασανιζόταν μέσα στὸ χρυσὸ αὐτὸ καὶ μαρτυρικὸ κλουβὶ τῆς αἰωνίας αὐτοκαταδίκης του.

Ὡσπου τὰ χρόνια πέρασαν κι' ἡ ἀγρία βλάστησι τῆς Ζούγκλας σκέπασε κι' ἐκλείσε, σιγὰ - σιγὰ, τὸ ἀνοιγμα τῆς τραγικῆς σπηλιᾶς τοῦ χρυσοῦ ἐλέφαντα...

ΣΤΗ ΜΠΟΡΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΑΥΤΑ πάνω κάτω θυμό-
ταν και είπε στους συν-
τρόφους του ο Τσιμπόρ,
μόλις προσπέρασε ο άγνω-
στος λευκός που άπειλούσε
με θάνατο τους μαύρους του
έν δέν κατόφερναν να τον ό-
δηγήσουν στη σπηλιά με τον
άτιμητο θησαυρό.

Ο Μιπουτάτσι, που του έκα-
νε μεγάλη εντύπωση η ιστο-
ρία του χρυσού ελέφαντα, χα-
ϊδεύει συλλογισμένος το κω-
μικό τσουλιούφι του και μουρ-
μουρίζει:

— Έγώ, ισάν είναι να τα
κακισώσω, δέν θα φτιάξω μα-
λαματένιο ελέφαντα να μπω.

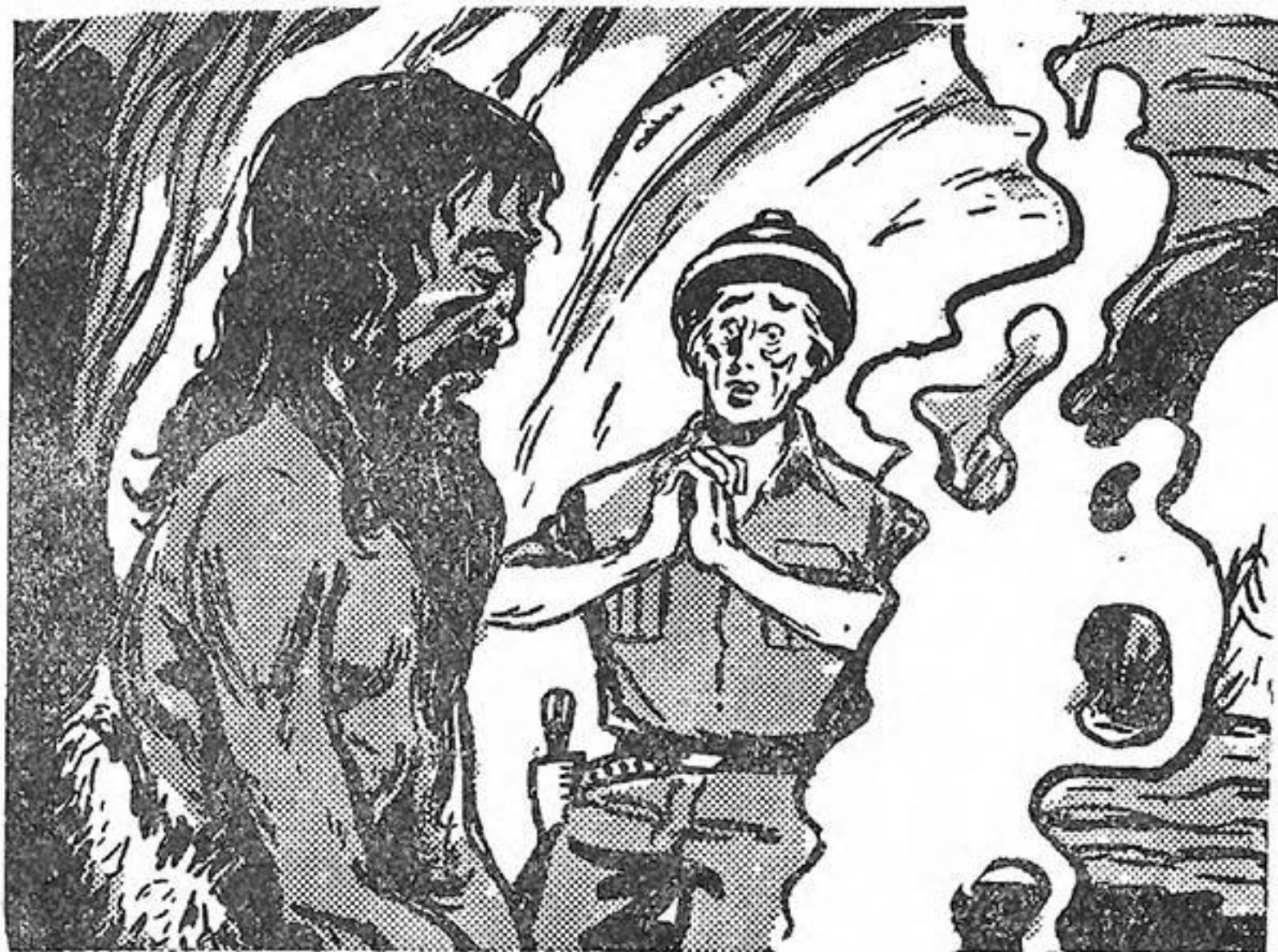
— Άλλά τι θα φτιάξης;
τόν ρωτάει η Ζολάν.

— Ντενεκεδένιο γαϊδάρο!
Να γκαιρίζη και να με γλυκο-
νανουρίζη...

— Και τώρα δρόμο για τη
σπηλιά μας, λέει στους συν-
τρόφους του ο Τσιμπόρ. "Αρ-
χισαν να μαϊεύωνται σύννεφα
στον ούρανό. Γρήγορα θα ξε-
σπάση τρομακτική μπόρα!...

Άμέσως και οι τρείς προ-
χωρούν με βήμα βιαστικό.
Δέν προφταίνουν όμως ν' άπο-
μακρυνθούν πολύ όταν άκού-
νε πίσω τους μια λεπτή «κου-
νουπένια» φωνούλα να τους
ρωτάη:

— "Ε!... Τι θα γίνη με μέ-
να; Να βγώ άπ' την κρυψώνα

Ο γέρος Ρόκ γονατίζει μπροστά στον μάγο Ζοχράν παρακαλώντας

Οί σύντροφοι σώζονται από τὸ φοβερὸ χαλάζι μπαίνοντας στὸ ἄδειο καβούκι τοῦ τεράστιου σαλίγκαρου.

μου, ἢ θὰ μὲ δοῦνε;

— Βρέ, ξεχάσαμε τὸν «ὕψηλότατο», κάνει ὁ Μπουτάτα, γελώντας.

Καὶ τοῦ φωνάζει:

— Πῶς θὰ σὲ δοῦνε, καημένη; Μήπως ἔχουνε... μικροσκάπιο; Μπαί, σὲ καλὸ σου!

Ὁ περήφανος Πιτσικόκο, καλπάζοντας μὲ τὸ ἄγριο ἄτι του, πλησιάζει. Ρίχνει μιὰ ματιά στὸ συννεφιασμένο οὐρανὸ καὶ τοὺς ἰλέει:

— Κάντε γρήγορα γιατί θὰ ξεσπάση μπόρα... Ἐγὼ θὰ σᾶς ἐπαιρῶ ὅλους πάνω στὸν Ἀλφασάν μου! Μὰ τρέχει πολὺ, ὁ ἀναθεματισμένος! Φο-

βάμαι μὴν πέσετε καὶ σκοτωθῆτε!

— Δέ δαιρεύσαι, μουρμουρίζει ὁ Μπουτάτα. Καλύτερα νὰ βρέξη νὰ κόνουμε καὶ τὸ μπάνιο μας...

Ὁ πρίγκιπας παρεξηγεῖται.

— Μὲ συγχωρεῖτε... Ἐγὼ δὲν παίρνω ποτὲ τὸ μπάνιο μου στὴ βροχή!

Ἡ δακρυσμένη Ζολάν χαμογελάει:

— Ἀλλὰ ποῦ τὸ παίρνεις, Πιτσικόκο; στὸ φλυτζανάκι τοῦ καφέ;

Τὰ πρῶτα μπουμπουνητὰ ἀντηχοῦν καὶ οἱ πρῶτες χοντρές ψυχάλες τῆς μεροποντῆς ποὺ θὰ ξεσπάση, πέφτουν ἐ-

πάνω στα κεφάλια τους.

— Γρήγορα, παιδιά, φωνάζει ο Ταιμπόρ.

Ο Μπουτάτσι αρπάζει τη Ζολάν και τη θρονιάζει στον ώμο του.

— Βάλε τα χέρια σου, αφέντη κορίτσι, να μη βραχί το τσουλούφι μου!

Ο Πιτσικόκο που ακολουθεί καιβάλλα στ' αλογατάκι του, φωνάζει:

— Έ, Ταιμπόρ... Η μπόρα δυναμώνει και δεν θέλω να μου βραχί ή ωραία Ζολάν!... Πρέπει να κρυφτούμε άμέσως σε καιμιά σπηλιά...

Χαιρογελώντας το Παιδί της Ζούγκλας σκύβει και σηκώνει στην αγκαλιά του αλόγο και καιβαλλάρη μαζί:

— Τι, είπες, Πιτσικόκο; Δεν άκουσα καλά.

— Είπα να μπούμε σε καιμιά σπηλιά...

— Η πιο κοντινή σπηλιά από εδώ είναι ή δική μας. Κι' απέχει τέσσερις ώρες δρόμο...

— Όχι, του κάνει με βεβαιότητα ο πρίγκιπας. Είναι κι' άλλη μια, πολύ - πολύ κοντά.

— Ποιά; Μήπως καιμιά ποντικότρυπα που χωράς εσύ;

— Ναί, μια μεγάλη σπηλιά που χωράω κι' εγώ, Ταιμπόρ! Είναι ή σπηλιά του Ράκ που μάς έλεγες... Αυτή που έχει μέσα το χρυσό... έλεφαντάκι!

— Το χρυσό έλεφαντα; κάνει με άπορία ή Ζολάν. Ξέρεις λοιπόν που βρίσκεται ή σπηλιά αυτή;

Και σκύβοντας λίγο αρπάζει από την αγκαλιά του Τα

μπόρ τον Πιτσικόκο και του αφήνει τον Άλασαν που χλιμιντρίζει σαν άγριεμένο κουνούπι.

— Έλα δώ, Πιτσικόκι μου! Πές μου έμένα που βρίσκειται το χρυσό Έλεφαντάκι.

Ο Ταιμπόρ αδιαφορώντας για τη μπόρα που στο μεταξύ έχει αρχίσει να ξεσπά, σταματάει δείχνοντας μεγάλο ενδιαφέρον:

— Και πώς την ξέρεις εσύ αυτή τη σπηλιά, ρωτάει το μαύρο πρίγκιπα.

Εκείνος, θρονιασμένος μέσα στην αγκαλιά της Ζολάν, του άποκρίνεται άγέρωχα:

— Κινηγούσα κάποτε ένα λεοντάρι με φουντωτή χαίτη, που για να σωθή από το κοντάρι μου τρύπωσε σε μια μεγάλη σπηλιά. Το άνοιγμά της δεν φαινότανε από τα πυκνά κλαδιά και τα φύλλα... Μπήκα μέσα και το σκότωσα βέβαια, μα σαν το κρέμασα για να το γδώρω είδα πως είχα κάνει λάθος. Ήτανε σκατζόχοιρος!... Μέσα λοιπόν σ' αυτή τη σπηλιά είδα και το χρυσό έλεφαντα!

— Και θυμάσαι που βρίσκεται αυτή ή σπηλιά; ρωτάει ο Ταιμπόρ.

— Ναί... Και πάμε γρήγορα να μη μου κρυολογήσει ή ωραία Ζολάν!

ΤΟ ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΟ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙ

Η ΤΡΟΠΙΚΗ μπόρα βρίσκεται τώρα σ' όλο το τρομακτικό μεγαλειότηης! Φοβεροί καταίρρακτες ξε

χύνονται από τὸν κατὰμαυρο
χαιμηλὸ οὐρανὸ, καὶ οἱ λάμ-
ψεις τῶν κεραυνῶν κάνουν τὴν
νύχτα ἡμέρα.

Ὁ Μπουτάτα ἀκούει τοὺς
τρομεροὺς κρότους τῶν κεραυ-
νῶν καὶ σπηκώνοντας ψηλὰ τὸ
κεφάλι του ξεφωνίζει ἀγανα-
κτισμένος:

— Ἀμὲν πιά, ἀφέντη οὐ-
ραινέ!... Δὲν σοῦ φτάνει ποὺ
μᾶς κάνουν μούσκεμα; Πρέπει
νὰ μᾶς ξεκουφάνης κιόλας;
Μπά, σὲ καλὸ σου!

Οἱ τρεῖς σύντροφοι μὲ τὸν
καβαλλάρη Πιτσικόκο μπρο-
στά, προχωροῦν μὲ μεγάλη
δυσκολία τώρα μέσα στὸ κα-
κὸ καὶ στὸ χαλασμένο ποὺ γί-
νεται.

Ὁ Μπουτάτα τρομάζοντας
σὰν λαγὸς σὲ κάθε κεραυνὸ
ποὺ πέφτει καὶ χτυπάει τὰ
ψηλὰ δέντρα γύρω τους, ρω-
τάει, φωνάζοντας δυνατὰ, τὸν
Τσιμπόρ:

— Πές μου, ἀφέντη παιδί:
Εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ κεραυνοὶ
πέφτουνε πάνω σὲ κορφές;

— Ναί, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ
κεῖνος.

— Ἀμὲν!, κάνει ὁ ἀράπης
Τότε κινδυνεύει τὸ τσουλούφι
μου!

— Καὶ ἀρπάζοντας πάνω
ἀπὸ τὸ ἄλογο τὸν Πιτσικόκο
τὸν θρονιάζει στὸ κεφάλι του
καὶ τοῦ φωνάζει:

— Κάθησε ἐκεῖ καὶ κάνε τὸ
κοντάρι σου ἀλεξικέραυνο!...
Ἄν πέση κανένας κεραυνὸς εἰ-
δοποίησέ με ν' ἀνέβω νὰ τοῦ
σπάσω τὰ μοῦτρα!...

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή κά-
τι ξεχωρίζει στὸ σκοτάδι καὶ

τὰ μάτια του γουρλώνουν τρο-
μαγμένοι:

— Στὴ μπάντα παιδιά!...
Ἔνα βουναλάκι τσουλάει κα-
τὰ πάνω μας! Στὴν μπάντα,
θὰ μᾶς κόψη!...

Τὴν ἴδια στιγμή πέφτει ἕ-
νας τρομακτικὸς κεραυνὸς κά-
που ἐκεῖ κοντά. Καὶ στὴν ἐκ-
τυφλωτικὴ λάμψη του ἀντικρύ-
ζουν μὲ φρίκη ὅλοι τὸ «βου-
ναλάκι» τοῦ Μπουτάτα. Εἶναι
ἓνα σπάνιο εἶδος ἄσπρου σα-
λιγκιarioῦ γιγαντιαίων διαστά-
σεων, ποὺ ἡ φοβερὴ νεροποντὴ
τὸ ἔκανε νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν τε-
ράστια τρύπα τοῦ ἀναζητῶν-
τας τροφῆς...

Τὸ καβούκι του εἶναι σὲ ὅ-
κο ὅσο μιὰ στρογγυλὴ χορτα-
ρένια καλύβια τῶν ἰθαγενῶν.
Καὶ τὸ μαῦρο γλυστερὸ κορμί
του ποὺ ἐδέχει ἀπὸ αὐτὸ εἶ-
ναι ὅσο δυὸ βουβάλια τὸ ἓνα
πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο... Τὰ τρο-
μερὰ σὲ ἐμφάνισι αὐτὰ σαλιγ-
κάρια τρέφονται μιονάχα μὲ
φρέσκα καὶ πρυφερὰ φύλλα
καὶ χορτάρια. Ποτὲ δὲν πει-
ράζουν ἀνθρώπους ἢ ζῶα.

Ὅμως ὁ Πιτσικόκο μόλις
τὸ βλέπει, πηδάει ἀπὸ τὸ κε-
φάλι τοῦ Μπουτάτα στὴ ράχη
τοῦ Ἀλασάν καὶ ἀνεμίζοντας
τὸ χρυσὸ κονταράκι του ὁρμά-
ει κατὰ τὸ γιγαντιαῖο σαλιγ-
κάρι ξεφωνίζοντας ἄγρια καὶ
ἡρωικά:

— Θὰ τὸ φονεύσω!... Ἔρ-
χεται νὰ μοῦ σπαιράξῃ τὴν ὠ-
ραία Ζολάν!

Καὶ φτάνοντας μπροστὰ
στὸ τρομερὸ θηρίο, τοῦ πετά-
ει τὸ φονικὸ χρυσὸ του κοντα-
ράκι.

Ἡ αἰχμή του χτυπάει μ' ὀρμή καὶ κιαρφώνεται στὴ μαλακιά μουσιούδι τοῦ σαλίγκκαρου. Ἐκεῖνο ἐξαγριώνεται καὶ μὴ ξεχωρίζοντας στὸ σκοτάδι τὸν μικροσκοπικὸ κιαβαλλάρη χύνεται στὸ Μπουτάτα καὶ χτυπώντας πάνω του τὸν ἀναπρέπει. Ὁ Ἀράπης καταφέρνει νὰ ξαναπεταιχθῇ γρήγορα ὀρθίος καὶ κίνοντας ἀντεπίθεσι τὸ ἀρπάζει ἀπὸ τὰ δυὸ μεγάλα μαιλακὰ κέρατά του, φωνάζοντας:

— Πίσω, μαντριάχιαλοσαλίγκκαρε! Πίσω νὰ μὴ σὲ ρουφήξω ἄβραστον!...

Ὅμως τὸ φαινομενικὰ ὀπλο αὐτὸ θηρίο ἔχει ἓνα παρὰ ξενὸ ἰδίωμα. Τὸ σάλιο του, εἶναι μιὰ πηχτὴ καὶ κολλώδης ὕλη ποὺ βγαίνει ἀπὸ τοὺς ἀδένες ποὺ εἶναι κάτω σπὴν τεράστια πατούσα του. Μ' αὐτὴν καταφέρνει νὰ κολλήσῃ καὶ νὰ σκιαρφαλώσῃ σὲ κάθετα καὶ λεία βράχια, ἢ στουὺς χοντροὺς κορμούς τῶν αἰωνοβίων δέντρων. Ὅταν βρεθῇ σὲ κίνδυνον ὅμως, ἡ κόλλα αὐτὴ μετατρέπεται σὲ φοβερὸ καὶ τρομερὸ ὄπλο!

Οἱ ἀδένες του, λειτουργοῦνται πιὸ γρήγορα βγάζουν πολλὴ ἀπ' αὐτὴν ποὺ μὲ κατὰλληλεις κινήσεις καταφέρνει νὰ τὴν ἀλείψῃ στὸ κορμὶ τοῦ ἀντιπάλου του, εἴτε θηρίο, εἴτε ἄνθρωπος εἶναι! Ἔτσι τώρα τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια τοῦ Μπουτάτα κολλοῦν πάνω στὸ σῶμα του καὶ σὲ λίγες στιγμὲς τοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ κάμῃ τὴν παραιμικὴν κίνησι.

Ἡ τρομερὴ βροχὴ ποὺ πέφτει στέκεται ἀνίκανη νὰ ξεπλύνῃ ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ ἄμοιρου ἀράπη τὴ θανατερὴ αὐτὴ κόλλα.

Στὶς ἐκτυφλωτικὰς λάμπεις τῶν κιαρινῶν, ἡ Ζολὰν παρὰ κολουθεῖ τὸ δράμα τοῦ Μπουτάτα καὶ τοῦ ξεφωνίζει μὲ ἀπόγνωσι:

— Ἀχ, Τσουλούφη μου καὶ τί θὰ γίνω ἐγώ, ἔτσι ποὺ παρσιλεύτηκες! Πῶς νὰ ξανακαθίσω στὸν ὦμο σου ποὺ θὰ κολλήσω σὰ μυῖγα στὸ μέλι;

Ὁ Μπουτάτα ὅμως, ποὺ χαιροπαλεύει νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ σαλιγκκαριού, δὲν ἀκούγεται τώρα νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ διαιμαρτύρεται ὅπως πρὶν λίγο. Ὁ ἔξυπνος Ταιμπὸρ τὸ προσέχει αὐτὸ καὶ καταλαβαίνει ἀμέσως πῶς ἀπὸ τὸ σάλιο τοῦ σαλίγκκαρου θάχουν κολλήσῃ τώρα τὰ ρουθύνια καὶ τὰ μεγάλα χεῖλια τοῦ Ἀράπη. Καὶ σίγουρα σὲ λίγες στιγμὲς θὰ σκιάσῃ, μὴ μπορῶντας πιά νὰ πάρῃ ἀναπνοή.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, ἂν καὶ ξέρῃ πῶς ἴδια τραγικὴ τύχη περιμένει κι' αὐτόν, δὲν διστάζει νὰ πέσῃ σὰν τραλὸς πάνω στὸ κρῦο καὶ γλυστερὸ σῶμα τοῦ ὑπερφυσικοῦ σαλίγκκαρου. Κι' ἀμέσως ξεχωρίζοντας στὸ σκοτάδι, τὸ κεφάλι τοῦ Μπουτάτα, τραβάει μὲ τὰ δυὸ χέρια καὶ ξεκολλάει τὰ χεῖλιά του.

Ὁ δυστυχισμένος ἀράπης, ποὺ δυὸ στιγμὲς μονάχα ἂν

είχαν περάσει ακόμη, θά είχε πάθει άσφυξία, παίρνοντας άμέσως λαχταριστές και γρήγορες ανάσες, συνέρχεται κι' αγγριοκυττιάζοντας τόν τε τράστιο σαλίγκαρο ξεφωνίζει με λύσσα:

— Βαστάτε με μπρέε!... Βαστάτε με γιατί θά τόν ρουφήξω και θά βαρυστομαχιάσω!...

Ο Ταιμπόρ τραβάει τώρα τόν Μπουτάτα κάτω από τόν κορμί του θηοίου και πασχίζει να ξεκολλήσει τὰ χέρια και τὰ πόδια του. Τίποτα όμως δέν καταφέρει γιατί ό μαινιασμένος σαλίγκαρος παύει τώρα και τούς δύο κάτω από τήν άπέραιστη πατούσα του κι' άδειάζει στα κορμιά τους τή θανατηρή κόλλα.

Τό λευκό παιδί κι' ό άράπης γίνονται τώρα μιὰ άμορφη μάζα που δέν μπορεί ούτε να ανασάνη...

Η άμοιρη Ζολάν ξεφωνίζει σπαιρακτικά, λίγο πιο πέρα, μη ξέροντας τί να κάνει για να τούς βοηθήση. Ο Πιτσικόκο πλησιάζει και τήν παρηγορεί:

— Μην απελπίζεσαι, ωραία κόρη!... Έφ' όσον υπάρχω εγώ δέν πρέπει να φοβάσαι τίποτα!

Έξω φρενών τό λευκό κορίτσι τόν άρπάζει από τό λαιμό σαν κοκορόπουλο και τόν σφίγγει για να τόν πνίξη:

— Έσύ φταίς, μικρόβιο! Έσύ έκαμες τό σαλίγκαρο ν' αγγριέψη!...

ΤΟ ΣΦΥΡΙΓΜΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΑ

ΤΗΝ ΙΔΙΑ στιγμή δαιμονισμένο σφύριγμα ακούγεται κάπου εκεί κοντά. Είναι ένα μεγάλο φίδι που τρομοκρατημένο από τήν μπόρα και τούς κεραυνούς τρέχει να κρυφθή στην τρύπα του.

Και να: τό τεράστιο σαλιγκάρι, μόλις ακούγεται τό σφύριγμα του φιδιού, παρατάει άμέσως τρομοκρατημένο τὰ θύματα και ρουφώντας τό κορμί του κρύβεται μ' άστραπιαία ταχύτητα μέσα στο άσπρο του καινούκι.

Τὰ μεγάλα φίδια είναι οί φοβερότεροι έχθροί τών γιγαντόσωμων αυτών σαλιγκαριών, γιατί μπορούν να χωνώνται βαθειά μέσα στα καινούκια τους και να τὰ καταβροχθίζουν. Γι' αυτό και τρομάζουν άφάνταστα σαν τύχη να ακούσουν τό άπαίσιό σφύριγμά τους.

Ο Ταιμπόρ κι' ό Μπουτάτα είναι έλεύθεροι τώρα, μα κολλημένοι ό ένας με τόν άλλον έτσι, που ούτε να σαλέψουν μπορούν, ούτε να ανασάνουν.

Τρελλή από άπόγνωσι ή Ζολάν παρτάει τόν Πιτσικόκο και χύμεται σαν τρελλή να ξεκολλήσει τὰ χείλια τών συντριφών της που είναι έτοιμοι να πάθουν άσφυξία.

Και καταφέρει βέβαια να τούς σώση από τόν άμεσο κίνδυνο που άπειλεί τή ζωή τους, μα γρήγορα κολλάει κι' αυτή.

Ἡ κατάσταση τῶν τριῶν συντρόφων εἶναι τώρα ἀφάνταστα τραγική.

Ἡ ἔμπόρα ἀντὶ νὰ κοπάζει, ὅλο καὶ γίνεται πιὸ δυνατὴ κι' ἀνυπόφορη! Ὁ Ταιμπόρ κι' ἡ Ζολάν πασχίζουν ἀπεγνωσμένα νὰ ἀποσπαστοῦν ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἀράπη ποὺ τοὺς κρατᾷ αἰχμαλώτους μὲ τὸ σάλιο τοῦ σαλίγκκιου.

Ὁ Μπουτάτα ποὺ κι' αὐτὸς κλωτσάει καὶ σφιδάζει γιὰ νὰ τοὺς ξεφορτωθῇ, φωνάζει μ' ἀγανάκτησι:

— Ἀμάν, ἱρὲ παιδιά!... Μάλι ἔχω καὶ κολλήσατε ὅλοι ἐπάνω μου;

Ὁ Πιτσικόκο, ποὺ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα παραικολουθοῦσε ἀμέτοχος τὸ δράμα τοῦ Ταιμπόρ καὶ τοῦ Μπουτάτα φαίνεται τώρα νὰ ἀνησυχῇ σοβαρά. Ἡ «ὠραία Ζολάν», ἡ κόρη τῶν ὀνείρων του, κινδυνεύει. Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴ σώσει.

Χύνεται λοιπὸν ἀμέσως κι' ἀρπιάζοντας στὸ χεράκι του μιὰ μικρὴ τούφα ἀπὸ τὰ ξανθὰ σγουρὰ μαλλιά της, τραβᾷ νὰ τὴν ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὸν Μπουτάτα καὶ τὸν Ταιμπόρ. Δὲν καταφέρνει ὅμως τίποτα περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ κολλήσῃ κι' αὐτὸς πάνω τους. Κι' ἀπὸ τρεῖς ποὺ ἦταν, νὰ γίνουν... τρεῖς καὶ κάτι.

Ἀπελπισμένος τώρα βγάζει μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ ζητώντας βοήθεια ἀπὸ τὸ φοβερό του ἄτι:

— Ἀλασαάσαν!... Ἐλα

νὰ μὲ σώσης!...

Τὸ μικροσκοπικὸ ἀλογατὰκι καλπάζει κοντὰ τοῦ χιλιμιντρίζοντας ἄγρια. Ὁ ἡρωϊκὸς πρίγκιπας ἀπλώνει τὸ χερί κι' ἀρπάζεται ἀπὸ τὴν οὐρά του:

— Τράβαι, Ἀλασάν!... Τράβαι νὰ μὲ σώσης!...

Τὸ τετράποδο «μικρόβιο» κάνει φιλότιμες προσπάθειες νὰ ξεκινήσῃ γιὰ νὰ ἀποσπᾷσῃ τὸν ἀφέντη τοῦ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Στὴν πρώτη καὶ στὴ δεύτερη δὲν κάνει τίποτα. Στὴν τρίτη ὅμως καταφέρνει καὶ... κολλάει κι' αὐτὸς πάνω τους.

Τώρα ὅλοι μαζί ἔχουν γίνῃ ἓνα κουβάρι καὶ χαροπαλεύουν ἀπεγνωσμένα γιὰ ν' ἀποσπασθοῦν ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο νὰ γίνῃ. Εἶναι φανερὸ πᾶς πὼς θὰ μείνουν ἐκεῖ μέχρι νὰ σταματήσῃ ἡ νεροποντὴ καὶ βγοῦν πεινασμένα τὰ θηρία ἀπὸ τίς φωλιές τους. Τότε κάποιος θὰ βρεθῇ νὰ τοὺς σπαιράξῃ γιὰ μὰ γλυτώσου ἀπὸ τὸ φοβερό τους μαρτύρι.

ΠΑΛΗ ΦΙΔΙΟΥ ΚΑΙ ΣΑΛΙΓΚΑΡΟΥ

 ΜΩΣ τὴν ἴδια στιγμὴν τὸ ἀπαίσιον σφύριγμα τοῦ φιδίου ξανακούγεται. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος τῶν συντρόφων. Ἴσως τὸ φοβερό ἐρπετὸ νὰ εἶδε στὸ φῶς κάποιας ἀστραπῆς τοὺς ἀνήμερους αὐτοὺς ἀνθρώπους καὶ ἔρχεται νὰ τοὺς καταβροχθίσῃ.

Ὁ Ταμπόρ καὶ ἡ Ζολάν ἀκούγοντάς το νὰ πλησιάζη, χάνουν καὶ τὴν τελευταία ἔλδα σωτηρίας τους. Ὁ Μπουτάτα ὅμως δὲν φαίνεται ν' ἀνησυχῇ:

— Ἐγὼ πιά δὲν φοβάμαι τὸ θάνατο!, μουρμουρίζει. Κατάπια σάλιο τοῦ Σαλίγκαρου καὶ ἡ ψυχὴ μου κόλλησε γερὰ! Οὔτε μὲ βίτζι δὲν θὰ μπορέση, ὁ χάρος, νὰ τὴν τραβήξῃ!...

Νὰ ὅμως ποὺ τὸ φίδι φτάνοντας τώρα κοντὰ δὲν ἔρχεται πρὸς τὸ μέριος τους. Τραβάει ἴσια στὸ ἀνοιγίμα τοῦ μεγάλου ἄσπρου καϊβουκιού καὶ σφυρίζοντας ἀπαίσια, κάνει νὰ χώσῃ τὸ κεφάλι του μέσα.

Δὲν προφταίνει ὅμως γιατί ξαφνικὰ κάτι φοβερό καὶ ἀπίστευτο γίνεται: Τὸ μαῦρο σῶμα τοῦ σαλίγκαρου βγαίνει γρήγορα ἔξω, ἐγκαταλείποντας ἄδειο τὸ καϊβούκι. Ξέρει καλὰ πὼς ἂν μείνῃ μέσα σ' αὐτό, τὸ φίδι θὰ καταφέρῃ εὐκόλῃ νὰ χωθῇ μέσα καὶ νὰ τὸ καταβροχθίσῃ. Προτιμᾷ λοιπὸν νὰ βγῇ ἐλεύθερο ἔξω, καὶ νὰ παλέψῃ στήθος μὲ στήθος μὲ τὸν ἐχθρό.

Οἱ «τρεῖς καὶ κάτι» σύντροφοι παρακολουθοῦν μὲ δέος τὴν τρομακτικὴν πάλη τῶν δυὸ ἀντιπάλων θηρίων.

Τὸ πειναισμένον φίδι τυλίγεται ἀμέσως στὸ τεράστιον μαῦρον κορμὶ τοῦ σαλίγκαρου καὶ σφίγγεται μὲ λύσσα γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ. Μὰ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ καταφέρῃ! Τὸ γιγαντιαῖον σαλιγκάρι γλυστράει μ' ἀφάνταστη εὐκολία καὶ

ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὶς κουλοῦρες τοῦ χωρὶς νὰ παθαίνει τίποτα...

Αὐτὸ γίνεται πολλές φορές μὲ τὸ ἴδιον πάντα ἀποτέλεσμα. Ὡσπου τέλος αἱ κουλοῦρες τοῦ φιδιού, ἀλειμμένες μὲ τὸ φοβερό σάλιο τοῦ ἀντιπάλου του, ἀρχίζουν νὰ κολλᾶνε ἡ μία μὲ τὴν ἄλλη καὶ τὸ ἔρπετό νὰ γίνεται γρήγορα μιὰ πιαράξινη μπάλλα, ποὺ δὲν μπορεῖ ὅχι νὰ ἐπιτεθῇ πιά, μὰ οὔτε καὶ νὰ ἀμυνθῇ ἀκόμα.

Ὁ γυμνὸς σαλίγκαρος ἀνοίγει τώρα τὸ ἀπαίσιο στόμα του γιὰ νὰ δαγκώσῃ καὶ νὰ συντρίψῃ τὸ κεφάλι τοῦ ἀνῆμπορου φιδιού. Σὲ λίγες στιγμὲς θὰ εἶναι αὐτὸς ὁ νικητής.

Ξαφνικὰ ὅμως φοβερὴ λάμψι σκοτεινιάζει τὰ μάτια τῶν κολλημένων συντρόφων καὶ τρομακτικὸς κρότος ξεκουφαίνει τ' αὐτιά τους. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀμέτρητους κεραυνοὺς ποὺ κατρακυλᾶνε ἀπὸ τὸν μαγισσιμένο οὐρανό, ἔχει πέσει κοντὰ, πολὺ κοντὰ τους. Ὁ Θεὸς θέλησε νὰ μὴ χτυπήσῃ ἐπάνω τους καὶ νὰ τοὺς κἀν κάρβουμα.

Ταυτόχρονα ὁ Ταμπόρ, ἡ Ζολάν, ὁ Μπουτάτα, ὁ Πίτσι κόκο καὶ ὁ Ἀλασάν ξεκολλᾶνε — σὰν ἀπὸ θαῦμα — ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον — καὶ πετιῶνται ὄρθιοι καὶ ἐλεύθεροι. Ἐνῶ ἀμέσως μετὰ τὸν κεραυνό, ἀρχίζει νὰ πέφτῃ φονικὸ χαλαίζι, χοντρὸ σὰν καρύδι στὴν ἀρχή, ὕπαιραι σὰν μῆλο καὶ τέλος σὰν πορτοκάλι.

Οἱ τρεῖς σύντροφοι προστατεύουν μὲ τὰ χέρια τὰ κεφάλια

‘Ο ήρωϊκός Πιτσικόκο σκοτώνει τὸ τρομερό... «λιοντάρι»!

λια τους ξεφωνίζοντας από τους πόινους...

Ξαφνικά όμως, μιὰ λεπτή διαπεριστική φωνούλα φτάνει στ' αὐτιά τους ιμέσια στὸ κιακὸ καὶ στὸ χαλαιομὸ ποὺ γίνεται:

— Ὠραῖα Ζολάν!... Ἔλα ἐδῶ νὰ μὴ μοῦ πάθης τίποτα. Ἐδῶ στὸ ἄδειο «καβουκιάκι» τοῦ σαλίγκαρου.

Σπουδαία ιδέα! Πρῶτος ὁ Μπουτάτα, ὕστερα ἡ Ζολάν καὶ τελευταῖος ὁ Ταμπόρ τρέχουν ἀμέσως καὶ χώνονται στὸ τεράστιο καβούκι. Τώρα τὸ φοβερὸ χαλιάζι δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς κάνη κακό.

Ὁ Μπουτάτα ψάχνοντας μετὰ χέρια του ἰστὸ σκοτάδι, πιάνει τὸν Ἀλασιὰν καὶ διαμαρτύρεται στὸν Πισικόκο:

— Καὶ τὸ ἄλογο κουβάλησες ἐδῶ μέσαι, μωρὲ «ὑψηλόταπε»; Γιὰ σταῦλο τὸ πέρασες; Μπαί, σὲ καλὸί σου!

Ἡ Ζολάν, ἐξασφαλισμένη τώρα μέσαι στὸ σίγουρο καβούκι, ρωπᾷ περίεργη τὸ Παιδὶ τῆς Ζούγκλας:

— Πές μου, Ταμπόρ, πῶς γίνηκε αὐτὸ τὸ θαῦμα καὶ ξεκολλήσαμε ξαφνικά ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον;

Τῆς ἀποκρίνεται ὁ Μπουτάτα γελῶντας:

— Δὲν καταλαβαίνεις; Μὰ για ἦτανε καὶ λυθήκανε! Χό, χό, χό!...

Τῆς ἐξηγεῖ ὁμως ὁ Ταμπόρ.

— Στὸν κεραυνὸ χρωστᾷμε τὴ σωτηρίᾳ ιμας, Ζολάν! Ἐπῆσε τόσο κοντὰ μας ποὺ ἡ φωτιά του ξέρανε ἀμέσως τὴν ὑγρὴ κόλλα ποὺ μᾶς συγκρατοῦσε τὸν ἓναν πάνω στὸν ἄλλο. Καὶ ὅταν μιὰ κόλλα ξεραθῇ, γίνεται σκόνη καὶ δὲν

ἔχει πιὰ καμμιὰ δύναμι... Ἄν δὲν ἔπεφτε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὁ σωτήρας ιμας αὐτὸς κεραυνός, τίποτα στὸν κόσμιο δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μᾶς βοηθήσῃ στὴν τριαική θέσι ποὺ βρισκόμαστε καὶ νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὸ δέβαιο θάνατο ποὺ μᾶς περιμένε. Γιατί...

Σταμάτησε ὁμως ἀπτότοιμα καὶ ἰστὶς συνεχεῖς λάμπεις τῶν ἀστραπῶν κυττάζει μ' ἐνδιαφέρον ἔξω ἀπὸ τὸ καβούκι ποὺ βρίσκονται.

Ὁ κεραυνὸς ποὺ στάθηκε ἡ σωτηρία τῶν τριῶν συντρόφων, φαίνεται πῶς ἦταν καταιστροφή γιὰ τὸν σαλίγκαρο ποὺ πάλαιε γυμνὸς ἔξω μετὰ τὸ φίδι. Γιατὶ ἡ φωτιά του ξέρανε, ὅχι μόνο τὴν κόλλα ποὺ κρατοῦσε κουλουριασμένο τὸ φίδι, μὰ καὶ τὴν κόλλα ποὺ ξερινοῦσαν οἱ πόροι τοῦ δικοῦ του κορμιοῦ.

Ἔτσι τὸ φίδι ξεκουλουριάζεται ἀμέσως καὶ τυλίγει γρήγορα τῖς θανατερὲς κουλούρες τοῦ γύρω ἰστὸ ξερὸ καὶ ὅχι γλισπερὸ πιὰ κορμὶ τοῦ σαλίγκαρου. Ἔτσι, μ' ἓνα δυὸ σφιγίματα, ὅλο λύσσα καὶ μανία, τὸν σκοτώνει...

Οἱ μεγάλες μπάλλες τοῦ χαλαιοῦ ὁμως ποὺ συνεχίζουν νὰ πέφτουν, χτυπώντας στὸ κορμὶ καὶ ἰστὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ, τὸ ἀναγκάζουν νὰ ἀναβάλῃ τὸ πισιμποῦσι του καὶ νὰ ζητήσῃ σωτηρία ἀπὸ τὸ φοβερὸ βαιβαιρδισμὸ τοῦ οὐρανοῦ.

Καὶ φυσικὰ τὸ πιὸ πρόχειρο καταφύγιο ἦταν τὸ τεράστιο ἄδειο καβούκι τοῦ σκοτωμένου ἀντιπάλου του...

Ὁ Μπουτάτα ποὺ τὸ βλέπει νὰ σέρνεται καὶ νὰ χώνη

τὸ κεφάλι του ἐκεῖ πού βρίσκονται κι' αὐτοί, τοῦ φωνάζει σοβαρά:

— Δὲν χωράει, κύριε! Περιμένετε τὸ ἄλλο...

Ο ΑΘΛΟΣ ΤΟΥ ΤΑΜΠΟΡ

ΔΕΝ ΠΡΟΦΤΑΙΝΕΙ ΝΑ τελειώσει τὰ λόγια του, ὅταν τὸ φοβερὸ φίδι βλέποντας πὼς μέσα στὸ καβούκι πού ἦρθε νὰ ζητήσῃ καταφύγιο βρίσκονται ἄνθρωποι, σφυρίζει ἀπαίσια καὶ χώνεται νὰ τοὺς ἐπιτεθῇ.

Τὸ ἀπρόμητο Ἑλληνόπουλο ὅμως βρίσκεται ἔξω-ἔξω στὸ καβούκι καὶ μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους συντρόφους του. Ἔτσι, τινάζει μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα τὶς δυὸ παλάμες του, ἀρπάζει τὸ φίδι ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ σφίγγῃ μ' ἀφάνταστη δύναμι καὶ λύσσα. Ξέρει καλά, πὼς ἂν δὲν καταφέρῃ νὰ τὸ πνίξῃ, γρήγορα θὰ βρεθοῦν ὅλοι τους μέσα στὴν πεινασμένη κοιλία του. Στριμωγμένοι καθὼς βρίσκονται μέσα στὸ καβούκι, οὔτε νὰ παλέψουν μποροῦν, οὔτε νὰ φύγουν γιὰ νὰ σωθοῦνε.

Καὶ στὴν ἀπόγνωσι πού βρίσκεται σφίγγει τὸ λαιμὸ τοῦ ἑρπετοῦ ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ, φωνάζοντας στοὺς συντρόφους του:

— Ἄν δὲν τὸ πνίξω, νὰ εἴσαστε ἔτοιμοι νὰ θγῆτε ἔξω. Καλύτερα νὰ σκοτωθῆτε ἀπὸ τὸ χαλάζι!...

Ὁ Μπουτάτα τὸν καθησυχάζει:

— Μὴ σὲ νοιάζῃ, ἀφέντη Ταμπόρ... Ἄν δῆς πὼς δὲν καταφέρνῃς νὰ τὸ πνίξῃς, φώναξέ με νὰ... τὸ παράξω στὶς σφαλιάρες!

Νὰ ὅμως πού ἡ ὑπεράνθρωπη δύναμι τοῦ Παιδιοῦ τῆς Ζούγκλας μαζί μὲ τὸ φοβερὸ χαλάζι κάνουν γρήγορα τὸ θαῦμα τους. Τὸ φίδι μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα ἀπὸ τὸ θανατηφόρο σφίξιμο πού τοῦ κάνουν οἱ παλάμες τοῦ Ταμπόρ, καὶ μὲ κατατσακισμένο τὸ κορμί του, πού τὸ χτυποῦν ἀπ' ἔξω οἱ μεγάλες ἀσπρες μπάλλες τοῦ χαλαζιοῦ, δὲν ἔχει τὴ δύναμι ν' ἀντιδράσῃ. Καὶ γρήγορα, κάνοντας δυὸ - τρεῖς ἀπτόπιμους σπασμούς, τεντώνεται καὶ μένει νεκρό...

Ὁ Μπουτάτα, πού παιρακολουθεῖ τὸ τραγικὸ τέλος του, μουρμουρίζει ἀπογοητευμένος.

— Κρίμα!... Πῆγε ...ἀσφαλίστο!

... Δὲν περνάει πολλὴ ὥρα καὶ ἡ τρομακτικὴ μπόρα ἀρχίζει νὰ κοπάζῃ σιγὰ - σιγὰ... Ὡσπου τέλος ἡ βροχὴ καὶ τὸ χαλάζι σπαιματᾶνε.

Οἱ σύντροφοι θγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὸ μεγάλο ἄσπρο καβούκι πού βρίσκονται σκοτωμένα τὸ σαλιγκάρι καὶ τὸ φίδι.

Ὁ Μπουτάτα κυττάζει τὸν τεράστιο γυμνὸ σαλιγκαριὸ καὶ μουρμουρίζει πάλι:

— Καὶ ἐσύ μοῦ τὴ γλύτωσες! Ἀρούφηχτος πῆγες!...

Ὁ Πιτσικόκο πηδάει σβέλτος πάνω στὴ σέλλα τοῦ μι-

κροισκόπικου 'Αλασάν και χαϊδεύοντάς του τὸ κεφάλι, τὸν ρωτάει:

— Θὰ πείναισες ἀλογατάρρα μου!... Ἐχεις νὰ φᾶς ἀπὸ τοὺς βασιλικούς μου σταύλους!

Ὁ Μπουτάτα τὸν καθησυχάζει:

— Μὴ στεναχωριέσαι, «ὕψηλόταπε»! Θὰ τοῦ πάρουμε πέντε-ἕξι δεμάτια σαινὸ νὰ... κολατσίσῃ!

Ὁ πρίγκιπας ἱκανοποιεῖται ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ χειροδύναμου ἀράπη καὶ τοῦ λέει:

— Εὐχαρίστῳ... Ὅταν θὰ φάῃ, θὰ στὸν δώσω νὰ πᾶς καμμιὰ βόλτα.

Ξαφνικὰ ὁμοῦς ὁ Πιτσικόκο θυμᾶται τὴν ὑπόσχεσι ποῦ εἶχε δώσει στοὺς τρεῖς συντρόφους καὶ φωνάζει ἀγέρωχα:

— Ἔ, λοιπὸν! Θὰ σᾶς πᾶω στὴ σπηλιὰ μὲ τὸ χρυσὸ ἐλέφαντάκι. ἢ ὄχι;

— Πᾶμε, τ' ἀποκρίνεται ὁ Ταμπόρ. Καὶ ὅν μᾶς κοροϊδεύῃς, θὰ σὲ κρεμόσω σ' ἓνα δέντρο νὰ σὲ φᾶνε τὰ σπουργίτια...

Πρῶτος ὁ πρίγκιπας κιαβάλλα στὸν 'Αλασάν του καὶ πίσω οἱ ἄλλοι ξεκινᾶνε καὶ προχωροῦν γιὰ τὴ σπηλιὰ τοῦ Χρυσοῦ Ἐλέφαντα.

ΕΝΑ ΑΝΤΑΞΙΟ ΔΙΣΕΓΓΟΝΟ

 Δὲν προφταίνουν νὰ προχωρήσουν ἀρκετὰ ὅταν ἀνθρώπινες ὁμιλίες ἀκούγονται μπροστά τους. Ὁ Ταμπόρ ἀμαγμωρίζει τὴ μιὰ φωνὴ καὶ λέει στοὺς συν

τρόφους του.

— Εἶναι ἐκεῖνος ὁ Λευκὸς μὲ τοὺς μαύρους ποὺ ζητάει νὰ βρῇ τὴ σπηλιὰ τοῦ Χρυσοῦ Ἐλέφαντα.

Πραγματικὰ. Σὲ λίγες στιγμές τοὺς ἀντικρύζουν μπροστά τους. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ λευκὸ ποὺ φοροῦσε χοντρή κάσικα, ὅλοι οἱ ἄλλοι θρίσκονται μὲ καταματωμένα τὰ κεφάλια τους ἀπὸ τὸ χαιλάζι. Ὁ εὐρωπαῖος ρωτάει τὸν Ταμπόρ:

— Δὲν μοῦ λές ἐσύ: μήπως ξέρεις ποῦ βροῖσκεται ἡ σπηλιὰ μὲ τὸ Χρυσὸ Ἐλέφαντα;

Ἀντὶ νὰ τοῦ ἀποκριθῇ τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας, τὸν ρωτάει:

— Ἐσὺ ποῖος εἶσαι; Καὶ τί ζητᾶς ἐδῶ;

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔναι ἀπὸ τοὺς μαύρους πλησιάζει τὸ λευκὸ καὶ τοῦ λέει:

— Μὴ ρωτᾶς ἀδίκαι, ἀφέντη Ρόκ... Ἐμεῖς ξέρουμε ὅλες τὶς σπηλιές τῆς ζούγκλας καὶ θὰ σὲ γυρίσουμε παντοῦ...

Ὁ Ταμπόρ κυτπάζει τὸν εὐρωπαϊὸ χαμένα:

— Ρόκ σὲ λένε;!

Ἐκεῖνος τοῦ ρίχνει μιὰ ἀγρια ματιά.

— Γιατί; Δὲν σ' ἀρέσει τὸ ὄνομά μου;

— Γιατὶ «Ρόκ» ἔχω ἀκούσει τὼς λεγόταν καὶ ὁ λευκὸς ποὺ ἔφτιαξε τὸ χρυσὸ Ἐλέφαντα.

— Ναιί, μουρμουρίζει ὁ εὐρωπαϊός. Ἦταν προπάππος μου... Εἶμαι κληρονόμος τοῦ θησαυροῦ του καὶ ἦρθα νὰ τὸν πάρω... Ποῦ ἦταν λοιπὸν ἡ σπηλιὰ του; Ξέρει κανένας ἀ-

πὸ σᾶς;

— Ἐγὼ ξέρω, τ' ἀποκρίνεται ὁ Μπουτάτσι.

Κι' ἐνῶ ὁ Πιτισικόκι τοὺς πήγαινε πρὸς τὸ βορρᾶ γιὰ νὰ θιροῦνε τὴ σπηλιά μὲ τὸ Χρυσὸ Ἐλέφαντα, αὐτὸς τοῦ δείχνει πρὸς τὸν νότο.

— Νά, κατὰ ἐκεῖ θὰ προχωρήσετε ἴσια καὶ θὰ θιρήτε τὴ σπηλιά ποὺ ζητᾶτε... Θὰ τὴν καταλάβετε ἀμέσως γιατί με-
σα εἶναι κούψια καὶ ἀπ' ἔξω ἔχει ἕνα ὄνοιγμα!...

Ὁ δισέγγονος τοῦ Ρὸκ τὸν τραβάει βάναισα ἀπὸ τὸ μπράτσο:

— Πάμε νὰ τὴ θιροῦμε...

Ὁ Μπουτάτσι τὸν σπρώχνει «ἐλαφρὰ» καὶ σωριάζεται κάτω.

— Πάμε, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔρχομαι.

Ὁ καικὸς λευκὸς πετιέται ὄρθιος καὶ τραβάει τὸ πιστόλι του:

— Προχώρησε ἂν δὲν θέλης νὰ πεθάνης, οὐρλιάζει ἄγρια.

Ὁ Ταμπὸρ παιρακαλεῖ μὲ εὐγένεια τὸν ἐξαγριωμένο Εὐρωπαῖο:

— Ἄν δὲν θέλῃ μᾶρθη, μὴ τὸν πιέξεις... Ἄνθρωπος εἶναι καὶ αὐτός...

Ὁ Ρὸκ τὸν σπρώχνει βάναισα:

— Κᾶνε στὴν ἄκρη μὴ σοῦ φυτέψω κι' ἐσένα καιμιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι!

Δὲν προφταίνει νὰ τελειώσῃ καὶ ἡ προμακτικὴ γροθιά τοῦ Ἑλληνοπούλου πέφτει σὰν κεραινὸς στὸ σαγόνι του καὶ τὸν ἀνατρέπει, Ὁ Ταμπὸρ μὲ

μὰ γρήγορη κίνησι ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι του τὸ πιστόλι.

Τὸ μπουλουὺκι τῶν μαιύρων ἰθαγενῶν χύνεται νὰ προστατέψῃ τὸν ἀφέντη του. Ὁ Μπουτάτσι ὅμως φωνάζει στὸν Ταμπάρ:

— Αὐτοὺς ἄς τους. Θὰ τοὺς κανονίσω ἐγώ. Εἶναι ζαλισμένοι ἀπὸ τὸ χαλάζι. Καὶ πέφτοντας ἀπάνω τους ἀρχίζει νὰ τοὺς γικρεμοτσικίλῃ κάτω μὲ γροθιές καὶ κλωτσιές.

Ἡ Ζολάν στέκει παρόαιμα καὶ παραικοιλουθεῖ μὲ φοίκη τὸ καικὸ ποὺ γίμεται. Ὁ Πιτισικόκι τὴν πλησιάζει καὶ ὑποκλίνεται:

— Ὠραία Ζολάν! Θέλετε νὰ κάνουμε ἕνα πειρίπτο ὥσπου νὰ τελειώσουνε;

Τὸ καιρίτσι τοῦ λέει «ὄχι» μὲ τὸ πόδι της, καὶ ὁ ἄμοιρος βρίσκεται κουτρουβαλῶντας πέντε μέτρα μακριά.

Ὁ Πιτισικόκι σηκώνεται γρήγορα καί, καταλασπώμενος ὅπως εἶναι, τὴν πλησιάζει πάλι καὶ τῆς λέει ρωμαντικά:

— Τί ὠραία ποὺ ...κλωτσάτε, Δεσποινίς!

Στὸ μετοξὺ ὁ Εὐρωπαῖος ἔχει σηκωθῇ καὶ φτύνοντας δυὸ - τριῖα ματωμένα δόντια ἀπὸ τὴ γροθιά τοῦ Ταμπάρ, μουρμουρίζει παιρακλητικά:

— Δώσε μου τὸ πιστόλι...

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκιλας ἂν τὶ ν' ἀπαντήσῃ, σηκώνει μὲ τὸ χέρι του τὸ πιστόλι καὶ τὸ πετάει στὸ σκοτάδι καὶ ἀφάνταστα μακριά. Ὑστερα φωνάζει στὸν ἀράπη ποὺ κινηγᾷ δυὸ - τρεῖς ἰθαγενεῖς ποὺ ἔχουν μείνει ἀκόμα ὄρθιοι:

— «Ελίστα, Μπουτάτα...» «Άς τους αυτούς και πάμε να φύγουμε...»

«Ο Τσουλούφης σπαιματάει αμέσως και λέει στους μαύρους που τρέμουν από το φόβο τους:

— «Με συγχωρείτε, παιδιά; Έσάς θα σάς αφήσω για αύριο...»

Και τρέχει ακολουθώντας τον Ταμπόρ και τη Ζολάν που έχουν κι' άλλες ξεκινησει.

«Ο Ρόκ παρσκαλουθεί με τα φονικά μάτια του το λευκό παιδί που φεύγει και του φωνάζει άγρια:

— «Έννοια σου και εμείς οί δυο θα λογαριαστούμε κάποτε... Πιστόλια έχω κι' άλλα στις βαλίτσες μου!»

.. «Ο Ταμπόρ δέν του αποκρίνεται. Η Ζολάν όμως, καθώς προχωρούν, γυρίζει το ξανθό κεφαλάκι της και του φωνάζει

— «Ίδιος ο προπάππος σου είσαι στην κακία!...»

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ

Η ΤΡΟΠΙΚΗ μπόρα έχει περάσει πιά. Στον ξάστερο ουρανό λάμπει πάλι το όμορφο φεγγάρι. «Ο Πιτσικάκο που προχωρεί μπροστά άγέρωχος και δάλλια στο άσπιο άτι του, φτάνει κάποτε και σπαιματάει μπροστά σ' ένα φράγμα από πυκνή κι' άγρια βλάστησι.

— Πίσω από αυτά τα κλαδιά είναι το άνοιγμα της σπηλιάς με το χρυσό «έλεφαντάκι» τους λέει.

Και χωρίς να ξεπεζέψη ά-

πό τον Άλνισάν προχωρεί και χάνεται μέσα.

«Ο Ταμπόρ, ή Ζολάν και ο Μπουτάτα παραιμερίζουν γρήγορα τα κλαδιά και τον άκυλουθούν... Σε λίγο βρίσκονται όλοι μέσα σε μια μεγάλη σκοτεινή σπηλιά. Στη μέση βρίσκεται ένας άκαθόριστος σκοτεινός όγκος. Οί λιγαστές άκτίμες του φεγγαριού που καταφέρνουν, περνώντας από τα πυκνά κλαδιά και φύλλα, να είσχωρήσουν στο έσωτερικό της σπηλιάς, τον κάνουν να ξεπετάξη βαθυκίτρινες άνταύγειες...

«Ο Μπουτάτα, ψάχνοντας στα σκοτεινά, μιαζεύει από κάτω ξερά φύλλα και τρίβοιπτας τα με τις γυαλόπετρές του ανάθει μια μικρή φωτιά που γρήγορα την κάνει να ξεπετάξη λαιμπερές φλόγες και να φωτίση τη σπηλιά.

«Ο Ταμπόρ και ή Ζολάν σηκώνουν τα κεφάλια τους και κυττάζουν μ' άνείπωτο θαυμασμό τον τεράστιο χρυσό έλέφαντα!

«Ο άράπης με το τσουλούφι ρωτάει τον Πιτσικάκο:

— Αυτό είναι το... έλεφαντάκι που μάς έλεγε;

— Ναι, του άποκρίνεται έκτενος. «Αν σάς άρέση, να ... βοηθήσω να το βγάλουμε έξω.

«Η Ζολάν κάνει να γελάση που τον άκούει, μα δέν προφταίνει. Ξαφνικά, από το έσωτερικό του χρυσού έλέφαντα, φτάνει στ' αυτιά τους παράξενος θόρυβος σαν κουδούνισμα άμέτρητων λιρών που μετακινούνται. Και ταυτόχρο-

να κάτι βριαχνά πονεμένοι βογγητά που μοιάζουν σὰ νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ στήθη βρυκόλακια:

— "Ωχ!... "Ωχ!... Πονάω...

Ἡ Ζολὰν ψιθυρίζει μὲ φρίκη:

— "Ὅπως μᾶς τὰ ἔλεγες, Ταιμπόρ!... Εἶναι ὁ πεθαιμένος Ρόκ πὺν τὸ κορίμι του δὲν λιώνει ἀπὸ τὸ φίλτρο τοῦ Ζοχράν καὶ βασανίζεται ἀπὸ τὶς στερήσεις καὶ τὰ γηροαπειά!

— Τιμωρεῖται γιὰ τὰ κακουργήματά του! ψιθυρίζει τὸ ἴδιο σιγὰ τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας. Τώρα πρέπει νὰ εἶναι κοντὰ ἑκατὸν πενήντα χρόνων!

— Πάνω στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του! μύρμιουρίζει ὁ Μπουτάτα. Καὶ ρωτᾷ περὶ εἰργος:

— Δὲν μοῦ λέτε, ἀφέντες παιδιά: αὐτὲς πὺν κουδουνίζουνε, λίρες εἶναι;

— Λίρες... Ἀμέτρητες λίρες!...

— Καὶ πεινάει;! Γιατὶ δὲν τὶς τρώει;

Τὰ πονεμένα βογγητά τοῦ φοβεροῦ κακούργου συνεχίζονται καὶ ἡ Ζολὰν συγκιμεῖται.

— Θυμᾶσαι, Ταιμπόρ, τί εἶπε ὁ Μάγος: ἂν τὸν ἀντικρῶσῃ ἀνθρώπινο μάτι, θὰ διαλυθῇ ἀμέσως, θὰ γίνῃ σκόνη καὶ θὰ ἐξαφανιστῇ...

— Ναί.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ βρῇς τὸν τρόπο νὰ μπῇς μέσα στὸν ἐλέφαντα καὶ νὰ τὸν κυττάξῃς. Μονάχα ἔτσι θὰ ἡσυχάσῃ ὁ καημένος ἀπὸ τὸ ἀδάσταχτο μαρτύριο τῆς νεκρῆς

ζωῆς του.

Ὁ Ταιμπόρ ἀποκρίνεται συλλογισμένος:

— Θὰ προσπαθήσω, Ζολάν... Μὰ τὸ μυστικὸ πὺν ἀνοίγει ἡ κοιλία τοῦ χρυσοῦ ἐλέφαντα τὸ ξέρει μονάχα ὁ κακούργος πὺν βρίσκεται μέσα του...

Ὁ Μπουτάτα προχωρεῖ καὶ χτυπάει δυνατὰ μὲ τὶς παλάμες του τὰ χρυσὰ πλευρά τοῦ θηρίου, φωνάζοντας:

— "Ε, ἀφέντη ζωντανόπεθαμένε!... Πές μας πὺν ἀνοίγει ἡ πόρτα νὰ σὲ ...κάνουμε σκόνη!

Μὰ ὁ Ρόκ εἶναι μεκρὸς καὶ δὲν ἀκούει τὶς φωνὲς τῶν ζωντανῶν. Συνεχίζει νὰ στενάζῃ καὶ νὰ βογγάῃ.

— "Ε, ἀφέντη Λεφτά! Πές μας πὺν ἀνοίγει ἡ πόρτα νὰ σὲ... διαλύσουμε!

Μὴ παίρνοντας ὅμως καμμιὰ ἀπόκρισι πάλι, θυμώνει καὶ τοῦ φωνάζει:

— Δὲν μιλάς, λοιπὸν; Τότε ξάπλωσε στὶς λίρες σου καὶ περίμενε ν' ἀνέβῃ ἡ ... τιμὴ τους! Χά, χά, χά!

Ὑστερα πιάνει τὴ χρυσὴ προβοσκίδα τοῦ ἐλέφαντα καὶ τὴν κουνάει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀποχαιρετῶντας τον:

— Γειά σου, φίλε!... Καὶ νὰ μᾶς συγχωρῇς γιὰ τὴν ἐνόχλησι.

ΜΙΑ ΧΡΥΣΗ ΠΛΑΚΑ

ΚΟΝΤΕΥΟΥΝ χαράματα πιά ὅταν οἱ τρεῖς σύντροφοι γυρίζουν στὴ σπηλιά τους. Ὁ Πιτσικόκο

τούς ακολουθεῖ ἀγέρωχος καὶ ντούρος ἐπάνω στο μικροσκοπικὸ ἀλογαπάκι του. Μόνο σὰν περνάει κάτω ἀπὸ τὸ ψηλὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς σκύβει τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ.. μὴ χτυπήσῃ.

Ὑστερα ρίχνοντάς μιὰ ματιά στὸ ἀπέραντο ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς, ρωτάει:

— Τί λέπε; Θὰ χωρέσω κι' ἐγὼ ἐδῶ μέσα;

Ἡ Ζολάν τὸν σηκώνει στὴν ἀγκυαλιά της:

— Θὰ χωρέσης, Πιτσικόκο... Τώρα ποὺ ἔχασα τὴν Φίφη, θὰ ἔχω ἐσένα γιὰ ...σκυλάκι μου.

Ὁ Ταμπὸρ ὅλη τὴν ἄλλη μέρα κάθεται σιωπηλὸς καὶ βαθειὰ συλλογισμένος ἔξω ἀπὸ τὴν κρυφὴ σπηλιά. Στὰ αὐτιά του βουίζουν ἀκόμα τὰ πονεμένα βογγητὰ τοῦ κακούργου Ράικ. Καταλαβαίνει πὼς ἡ τιμωρία εἶναι δίκαια, μὰ ἡ ψυχὴ του συμπονάει καὶ δὲν ἀνέχεται νὰ βασανίζεται ἔτσι ἓνας ἄνθρωπος, ἔστω καὶ κακούργος. Πρέπει νὰ βρῇ κάποιον τρόπο νὰ μάθῃ τὸ μυστικὸ καὶ ν' ἀνοίξῃ τὴν κοιλιά τοῦ χρυσοῦ ἐλέφαντα. Νὰ σταματήσῃ μιὰ γιὰ πάντα τὸ μαρτύριο τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ νὰ : Λίγο πρὶν σουρουπώσῃ μιὰ ἰδέα ἀστράφτει στὸ μυαλὸ καὶ στὰ μάτια του. Φωτίζει ἀμέσως τὴ Ζολάν καὶ τὸ Μπουτάτα. Τούς ἀκολουθεῖ κι' ὁ Πιτσικόκο.

— Τὸ βρήκα, τοὺς λέει. Βρήκα ποιὸν θὰ ρωτήσουμε

γιὰ νὰ μάθουμε τὸ μυστικὸ τοῦ Χρυσοῦ Ἐλέφαντα...

— Ποιόν; ρωτᾶνε ὅλοι μ' ἓνα στόμα.

— Τὸν μηχανικὸ ποὺ τὸν ἔφτιαξε. Αὐτὸς θὰ μιλήσῃ!...

Ἡ Ζολάν κυττάζει τὸ σύντροφό της ἀνήσυχα.

— Εἶσαι καλά, Ταμπὸρ; Ὁ μηχανικὸς ἔχει πεθάνει πρὶν ἑκατὸ χρόνια!

— Καὶ θάχῃ ξεχάσῃ πιά νὰ ...μιλάῃ ὁ ἄνθρωπος!, συμπληρώνει σοβαρὰ ὁ Μπουτάτα.

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας χαμογελάει παρὰξένα:

— Ὁ μηχανικὸς ἔχει πεθάνει, μὰ τὸ μυστικὸ τοῦ ζῇ, μιουρμιουρίζει. Πρέπει λοιπὸν νὰ πᾶμε ἀμέσως νὰ ξεθάψουμε τὸ ...

— Τὸ μακαρίτη;

— Ὁχι. Τὸ μυστικὸ τοῦ... Ἐμπρὸς λοιπὸν Μπουτάτα. Πᾶρε τὴν πέτρινη ἀξίνα καὶ δαυλοὺς καὶ πᾶμε... Θὰ γυρίσουμε γρήγορα, Ζολάν. Ἐσὺ μείνε ἐδῶ μὲ τὸν «Πρίγκιπα» καὶ πρόσεξε μὴ μᾶς τὸν ἀρπάξῃ κανένα ποντίκι.

Ὁ Πιτσικόκο ψιθυρίζει σιγὰ στὸ κορίτσι:

— Ἀπορῶ πὼς δὲν μὲ ζηλεύει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! Τόσο κουτὸς εἶναι πιά!

Οἱ δύο σύντροφοι φτάνουν γρήγορα στὴν ἀθέατη σπηλιά τοῦ χρυσοῦ ἐλέφαντα. Ὁ Ταμπὸρ δείχνει στὸ Μπουτάτα ἓνα σημεῖο κρυφὰ στὸ ἀνοιγμά της:

— Ἐδῶ θὰ σκάψουμε, τοῦ λέει. Ἐχὼ ἀκούσει πὼς ὁ κα

κούργος Ράκ σάν δολοφόνησε τὸ μηχανικά, τὸν ἔθαψε ἔξω καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμὶ τῆς σπηλιάς του.

Ὁ χεροδύναμος Μπουτάτα ἀρχίζει νὰ σικάβη εὐκολὰ τὸ χῶμα, ποὺ εἶναι ἀκόμη ὑγρὸ ἀπὸ τὴ μαρσιποντὴ τῆς χθεσινῆς νύχτας. Ξαφνικὰ ἄμως σταματᾷ γιὰ λίγο καὶ ρωτᾷ ἀνήσυχος τὸν Ταιμπόρ.

— Ἀλήθεια, ἀφέντη παιδί. Θὰ μιᾶς μιλήσῃ ὁ μαικαρίτης ποὺ θὰ ξεθάψουμε;

— Ὁ μαικαρίτης ἔχει λυώσει, τ' ἀποκρίνεται ὁ νέος. Θὰ ἔχῃ γράψῃ ἄμως τὸ μυστικόν του. Αὐτὸ θέλουμε νὰ βροῦμε.

Ὁ Τσουλούφης ἀπορεῖ:

— Ὁ μαικαρίτης θάχῃ λυώσει

καὶ τὸ χαρτί ποὺ ἔγραψε τὸ μυστικὸ θὰ ἔχῃ μείνει γερὸ καὶ ἀτσάλιάκωτο; Μωρὲ μήπως καὶ σοὺ «σάλειψε» καὶ δὲν τὸ πῆρες χαιμπάρι;!

Ὁ Ταιμπόρ χαιμογελάει πάλι:

— Σικάβε, Μπουτάτα... Ἐννοεῖς μηχανικὸς ποὺ θέλει νὰ σιγουρέψῃ ἓνα μεγάλο μυστικὸ δὲν τὸ γράφει σὲ χαρτί.

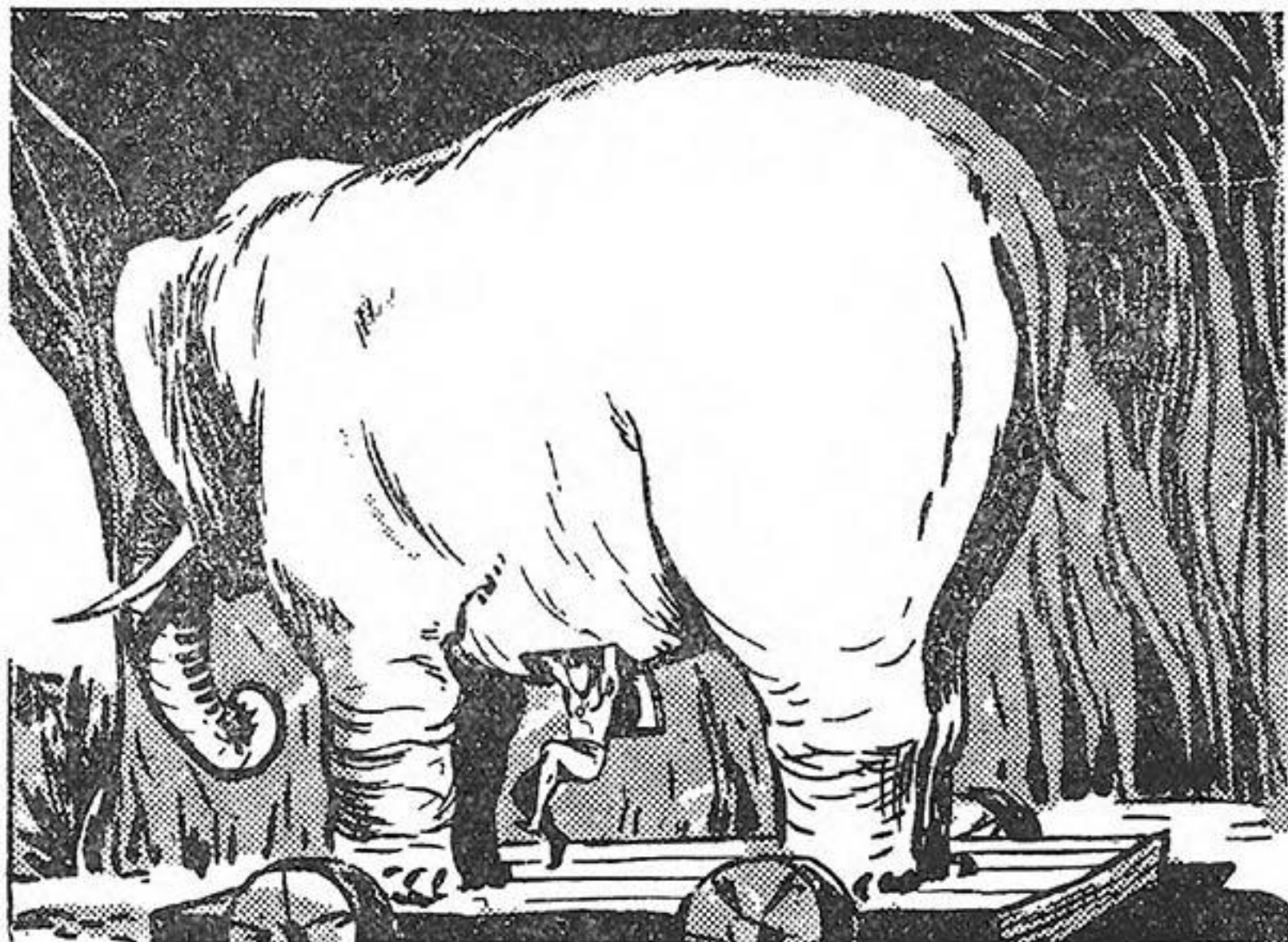
— Ἀλλὰ ποῦ τὸ γράφει; Στὸ... μανικέττι του;

Στὸ σημεῖο ποὺ ὁ Ταιμπόρ εἶχε δείξῃ στὸν ἀριόπτη νὰ σικάψῃ, δὲν βρισκόταν κινέννας τάφος.

— Νὰ σικάψουμε πάρα πέρα, τοῦ λέει τώρα.

Ὁλόκληρη ἡ σπηλιά, μαζί μὲ τὸν χρυσὸ Ἐλέφαντα, τινάζονται στὸν ἀέρα καὶ γίνονται σκόνη καὶ καπνός.

Τὸ Ἑλληνόπουλο μπαίνει γρήγορα στὴν κοιλιά τοῦ χρυσοῦ Ἐλέφαντα

Ὁ Μπουτάτα παρ'αξενεύεται:

— Γιατί παραιπέραι; Λες νὰ μετακινήθηκε ὁ μακαρίτης;

Ὁ χεροδύναμιος ἀράπτης σκιάβει καὶ παραιπέραι. Ὁμως καὶ πάλι ὁ τάφος δὲν βρίσκειται.

Ὁ Ταμπὸρ ἐπιμένει.

— Σκάψε τώρα ἀκόμα παραιπέραι, τοῦ λέει.

Ὁ Μπουτάτα χάνει τὴν ὑπομονή του:

— Ἀμὸν πιά!... Κυνηγητὸ μὲ τὸ μακαρίτη θὰ παίξουμε; Μπά, σὲ καλὸ σου!

Τέλος καὶ μὲ τὰ πολλὰ ὁ τάφος τοῦ μηχανικοῦ βρίσκεται. Μὰ καὶ τὰ κόκκαλά του

ἔχουν ἀκόμα λιώσει...

Ὁ Ταμπὸρ χώνεται μέσα καὶ ψάχνει γιὰ πολλὴ ὥρα προσηκτικὰ καὶ μ' ἐπιμονή. Ὁ ἀράπτης μ' ἓνα ἀναμμένο δαυλὸ τοῦ φωτίζει ἀπὸ πάνω.

Καὶ νὰ : Σὲ μιὰ στιγμὴ τὰ νύχια τοῦ ποῦ ψαχουλεύουν ξύνανται τὸ χῶμα, βρίσκουν πάνω σὲ κατὶ σκληρό. Εἶναι μιὰ μικρὴ μεταλλικὴ πλάκα.

Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλαις τὴν ἀρπάζει μὲ λαχτάραι καὶ πηδαίει χαρούμενος ἔξω. Ἐνῶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς σπηλιάς ποῦ βρίσκεται ὁ τεράστιος χρυσὸς ἐλέφαντας, ἀκούγονται τὰ βραχνὰ πονεμένα βογγητὰ τοῦ κολασμένου, Ρόκι.

— Σβύσε τὸ δαυλὸ καὶ πᾶ-

με Μπουτάτα, τοῦ λέει. Τὸ μυστικὸ ποὺ ζητούσαμε, βρέθηκε... Αὐριο ἡ κοιλιά τοῦ χρυσοῦ ἐλέφαντα θὰ εἶναι «άνοικτή»!

— Ἐκτὸς ἂν εἶναι... Κυριακὴ ἀργία, μουρμουρίζει σο βαρὰ ὁ Τσουλούφης.

ΤΟ ΑΛΥΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ

 ΤΑΝ ΟΙ ΔΥΟ σύντροφοι ξαιναγυρίζουν στὴ σπηλιά τους, ὁ Ταιμπόρ πλησιάζει στὸ λυχνάρι καὶ ἐξετάζει τὸ εὔρημά του. Εἶναι μιὰ χρυσὴ λεπτὴ τετράγωνη πλάκα ποὺ σὰν τὴν καθαρίζει βλέπει πὼς ἔχει χαραγμένες λέξεις καὶ ἀπὸ τίς δυὸ πλευρὲς της. Τὸ Παιδί τῆς Ζούγκλας τίς διαβάζει καὶ οἱ ἄλλοι ἀκοῦνε. Ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ γράφει:

«Πιὲς νερὸ μιὰ φορά. Μύρισε τὸν ἀέρα δυὸ φορές. Ξῦσε τ' ἀριστερό σου πλευρὸ τρεῖς φορές καὶ τὸ δεξιό σου τέσσερις».

Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη εἶναι χαραγμένα αὐτὰ τὰ λόγια:

«Ἄν περπατήσης, θὰ πετάξης στὸν ἀέρα».

— Λοιπὸν; ρωτᾷ ἡ Ζολάν. Τὸ βρήκαμε τὸ μυστικὸ Ταιμπόρ;

— Τὸ βρήκαμε, τῆς ἀποκρίνεται, μὰ δὲν μπορούμε νὰ τὸ ἐξηγήσουμε.

— Τόσο κουτοὶ εἴσαστε; ἐπεμβαίνει ὁ Μπουτάτα. Νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω ἐγώ! Μπά, σὲ καλὸ σας!

Καὶ τοὺς ἐξηγεῖ, παίρνοντας καὶ τίς προφυλάξεις τοῦ

γιά τὴν καρπαζιά ποὺ θὰ ἐπιακολουθήσει:

— Τὸ λοιπὸν, τὸ μυστικὸ θέλει νὰ πῇ πὼς ἡ ἐξήγησι εἶναι μυστικὴ καθότι χωρὶς ἐξήγησι δὲν μπορεῖ νὰ βρῇ κανεὶς τὴν ἐξήγησι τοῦ μυστικοῦ... Καταλάβετε;

— Ὅχι, τοῦ ἀποκρίνεται ἡ Ζολάν. Ἐσύ;

— Οὔτε κι' ἐγώ. Ἄρα εἴμαστε πᾶτσι.

Τὸ κορίτσι κουνάει συλλογισμένο τὸ κεφάλι του:

— Ἐγὼ λέω, Ταιμπόρ, πὼς δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀνοίγῃ ἡ κοιλιά τοῦ ἐλέφαντα μὲ τέτοιες ἀνοησίες. Πιὲς νερό, μύρισε τὸν ἀέρα, ξύσου καὶ μὴ περπατᾷς γιατί θὰ πετάξης στὸν ἀέρα...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ, ἐπιμένει ὁ Ταιμπόρ, ἄλλο ἂν ἐμεῖς δὲν μπορούμε νὰ τὸ καταλάβουμε... Ὁ μηχανικὸς τὸ εἶχε χαράξει μ' αὐτὰ τὰ λόγια στὴ χρυσὴ πλάκα ποὺ εἶχε ἐπάνω του, γιὰ νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς εὐκολα. Ὅταν ὁ Ρόκ τὸν σκότωσε καὶ τὸν ἔθαψε, δὲν ἤξερε πὼς εἶχε ἐπάνω του τὸ μυστικὸ. Ἀλλοιῶς θὰ τοῦ ἔπαιρνε τὴν πλάκα καὶ θὰ τὴν ἐξαφάνιζε... Ἔτσι ὁ μηχανικὸς ἔλυσε καὶ χάθηκε μέσα στὸν τάφο, ἡ χρυσὴ πλάκα ὅμως διατηρήθηκε ἀνέπαφη γιὰ νὰ μαρτυρήσῃ κάποτε τὸ μεγάλο μυστικὸ.

Ὁ Μπουτάτα ρωτᾷ τώρα:

— Τί λές, ἀφέντη παιδί! Νὰ ἰπάω στὴ σπηλιά καὶ νὰ κάνω αὐτὰ ποὺ γράφει ἡ πλάκα, μήπως κι' ἀνοίξῃ ἡ κοιλιά

τοῦ ἐλέφαντα;

— Τὶ νὰ κάνης;

— Νὰ πιῶ νερό, νὰ μυρίσω τὸν αἶρα, νὰ ξυσπῶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ νὰ πεπιάξω στὸν αἶρα...

Ὁ Πιτισκόκο πού κάθεται καὶ ροιμαντζάρει χωρὶς νὰ δῇ νη καιμιὰ σημιασία σπῆ συζήτησί τους, λέει στὸ λευκὸ κορίτσι:

— Κύτταξε γύρω, ὦραία Ζολάν, τὶ ὁμορφὴ πού εἶναι ἡ φύσις!... Τὰ πουλάκια μοσκοβολᾶνε πάνω στὰ κλαδιὰ καὶ τὰ λουλούδια κελαϊδᾶνε στὰ δέντρα! Κύτταξε αὐτὴ τὴ χαριτωμένη κάργια πού δροσίζεται στὸ γλυκόλαλο ρυάκι: Κατεβάζει τὸ κεφαλάκι της πίνει νερὸ κι' ὑπερὰ τὸ σηκώνει ψηλὰ σὰ νὰ μυρίζει τὸν πολύχρωμο αἶρα!

Ὁ Μπουτάτα σηκώνει τὴ χερούκλα γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ καὶ νὰ τὸν βγάλῃ στὴν πιαλάμη του χαλκομανίαι.

Ὁ Ταιμπὸρ ἄμως πετιέται ὀρθίος καὶ τὸν ἐμποδίζει, φωνάζοντας:

— Τὸ βρήκα!... Αὐτὸ εἶναι. Ὅπως ἡ κάργια, πού εἶπε ὁ Πιτισκόκο! Μπράβο πρίγκιπα! Ἄν δὲν εἶλεγες αὐτὴ τὴ σιχαλαιμάρια δὲν θ' ἄδρισκα ποτὲ τὸ μυστικό!...

Ἡ Ζολάν καὶ ὁ Μπουτάτα τὸν κυττάζουν χαμένα. Μὰ τὸ τετραπέρατο Ἑλληνόπουλο τοὺς τραβάει:

— Πάμε... Πάμε ἀμέσως ν' ἀνοίξουμε τὴν κοιλιά τοῦ χρυσοῦ ἐλέφαντα! Πάμε νὰ δώσουμε τέλος στὸ φοβερὸ μαρτύριο τοῦ δυστυχισμένου

κακούργου... Πάμε καὶ θὰ σὰς ἐξηγήσω ἐκεῖ...

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Ο ΤΑΝ ξαναφτάνουν στὴ σπηλιὰ ἔχει ἀρχίσει νὰ ξημερώνῃ...

Ὁ Μπουτάτα ἀνάβει πάλι ἓνα δαυλὸ καὶ ὁ Ταιμπὸρ ἔρχεται μπροστὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ χρυσοῦ ἐλέφαντα. Πιάνει ἀπὸ τὴν ἄκρῃ τὴν προβοσκίδα του πού ἔχει κλειδώσεις καὶ μπόρεῖ νὰ κουνιέται πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις, καὶ τὴν κατεβάζει μιὰ φορὰ πρὸς τὰ κάτω μουριμουρίζοντας τὰ λόγια τῆς χρυσῆς πλάκας:

— Πιὲς νερὸ μιὰ φορὰ...

Ἀμέσως καὶ χωρὶς νὰ ἀφήσῃ τὴν προβοσκίδα τὴν ἀνέβάζει δυὸ φορές πρὸς τὰ ἑπάνω, συνεχίζοντας:

— Μύρισε τὸν αἶρα δυὸ φορές...

Σὲ κάθε κίνησι τῆς προβοσκίδας ἀκούγονται στὸ ἔσωτερικὸ τοῦ χρυσοῦ ἐλέφαντα παράξενοι μεταλλικοὶ κρότοι.

Ὁ Ταιμπὸρ κάνει τώρα στὴν προβοσκίδα τρεῖς κινήσεις πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ μουριμουρίζει διαβάζοντας τὴν ἐπιγραφή:

— Ξῦσε τὸ ἀριστερό σου πλευρὸ τρεῖς φορές...

Τέλος κάνει στὴν προβοσκίδα κι' ἄλλες τέσσερις κινήσεις πρὸς τὰ δεξιὰ.

— ...καὶ τὸ δεξιό σου τέσσερις.

Τὴν ἴδια στιγμὴ θόρυβος ἀπὸ παράξενο μεταλλικὸ ἀνακάτεμα ἀκούγεται στὸ ἔσωτε

ρικό του χρυσιού έλέφαντα και ή τρομερή πόρτα τής κοιλιᾶς του ανοίγει.

Γωρια τὰ πονεμένα βογγητά του ἄλυκτου πεθαμένοι και κούργου ἀκούγονται πιὸ δύνατα και ἀπαίσια.

Ὁ Μπουτάτα δηλώνει κατηγορηματικά.

— Έγώ, μιὰ φορά, δὲν μπαίνω μέσα. Κάντε ὅπως καταλαβαίνετε...

— Φοβάσαι; τὸν ρωτάει ή Ζολάν που κι' αὐτὴ τρέμει σύγκορμη.

— Έγὼ νὰ φοβηθῶ; κάνει με ἀπαρία ὁ Τσιουλούφης. Χά, χά, χά!...

— Τότε γιατί δὲν μπαίνεις;

— Δὲν ἔχω καιμιὰ ὄρεξι νὰ πιαστῶ στὰ χέρια μ' ἓνα γέρο ἑκατὸν πενήντα χρόνων.. Τί θὰ πῇ ὁ κόσμος!

Ὁ Ταιμπὸρ προχωρεῖ με σιαθερὸ βῆμα κάτω ἀπὸ τὸν ἑλέφαντα. Πιάνεται ἀπὸ τὶς πλευρὲς τοῦ ανοίγματος και κλοντας ἔλξι, ἀνεβαίνει και χώνεται στὸ ἐσωτερικό του.

Ὁ Μπουτάτα τρέχει ἀπὸ κάτω με τὸν ἀναιμμένο δαυλὸ και τοῦ φωνάζει τρομοκρατημένος:

— Έ, ἀφέντη Ταιμπὸρ, ἂν δὲν μπορέσης νὰ τὸν διαλύσης πὲς μίας νὰ ...διαλυθοῦμε εμεῖς!

Καὶ νὰ: τὰ πονεμένα βογγητά σταματᾶνε ἀμέσως.. Ὁ Ταιμπὸρ ξαναβγαίνει σὲ λίγο ἀγνώριστος. Τὰ μάτια του ἔχουν ἑκφρασι τράμου και φρίκης. Τὸ πρόσωπό του εἶναι σὰν νεκροῦ. Τὸ ὕφος του χαμένο.

— Λοιπὸν; ρωτάει με ἀγωνία ή Ζολάν.

Τὸ Ἑλληνόπουλο ψιθυρίζει σὰ νὰ μιλάει με τὸν ἑαυτιό του

— Φοβερό!... Ἀπαίσιο θέαμα! Ποτὲ δὲν δοκίμασα, οὔτε θὰ ξαναδοκιμάσω τέτοια φρίκη!... Ἐτρωγε τὰ σκουλήκια που ζητούσαν κι' αὐτὰ νὰ χορτάσουν με τίς σάρκες του. Μάλις τὸν ἀντίκρισα, τὸ ἄγριο πονεμένο πρόσωπό του πῆρε ἑκφρασι ἀπολύτου εὐτυχίας... Κι' ἀμέσως γίνθηκε σκόνη, διαλύθηκε...

— Καὶ οἱ λίρες διαλυθήκα νε; ρωτάει ὁ Μπουτάτα, ή μείναν ἐκεῖ για νὰ... χαρτζηλικιωθοῦμε;

Ὁ Ταιμπὸρ πετάει μέσα στὴν ανοιχτὴ κοιλία τοῦ ἑλέφαντα τὴ χρυσὴ τετραγωνη πλάκα και ξανακλείνει τὴν πόρτα τής.

— Πᾶμε, μουρμουρίζει στοὺς συντρόφους του. Ἀπὸ ἐδῶ και πέρα κανένας πια στὸν κόσμο δὲν θὰ μάθῃ τὸ μυστικό...

— Έγὼ τὸ ξέρω ἀπ' ἔξω, κάνει ὁ Μπουτάτα. Νὰ στὸ πῶ;

— Πὲς το...

— Πιὲς ἀέρα μιὰ φορά... Μύρισε τὸ νερὸ δυὸ φορές. Βᾶλε τὸ δεξιὸ πλευρό σου νὰ ξύσῃ τὴν ἀριστερό...

— Καὶ τώρα ἄς γυρίσουμε στὴν ἱσπηλιά μας, συνεχίζει ὁ Ταιμπὸρ. Ἐμεῖς ἤρθαμε ἐδῶ για νὰ κάνουμε μιὰ καλὴ πράξι... Οἱ λίρες δὲν μᾶς χρειάζονται... Ἐδῶ στὴν ἄγρια ζούγκλα που ζοῦμε, δὲν μᾶς λείπει παρὰ μονάχα ή...

— Ἡ ἀγάπη, συμπληρώνει ὁ Πιτσικκόκο ἀναστενάζοντας σπαραξικάρδια.

Ὁ Ταμπὸρ ἐπαναλαμβάνει καὶ ἀποτελειώνει τὴ φράσι του:

— Ἐδῶ στὴν ἄγρια ζούγκλα ποὺ ζοῦμε δὲν μᾶς λείπει παρὰ ἑξῆς ἢ ...κακίᾳ τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων.

ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΑΘΡΕΦΤΑΚΙ

Ο ΤΑΜΠΟΡ καὶ ἡ Ζολὰν φεύγουν γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν στὴ σπηλιά τους. Ὁ Μπουτάτα καὶ ὁ Πιτσικκόκο μένουν γιὰ νὰ κυνηγήσουν.

— Τὶ κυνηγᾷς ἐσύ; τὸν ρωτᾷ ὁ πρίγκιπας.

— Ἀγριογούρουνα, ἀγριοβούβαλα καὶ ἀγριομόσχαρρα, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Μπουτάτα. Ἐσὺ τί κυνηγᾷς;

— Ἀγριοσιπούργιτα, μουρμουρίζει ὁ Πιτσικκόκο.

Σὲ λίγο ὅμως καὶ καθὼς προχωροῦν ὁ Τσουλούφης χάνει τὸν πρίγκιπα καὶ ἀναγκάζεται νὰ συνεχίσῃ ἑξῆς τὸ κυνήγι.

— Θᾶπες σε καμιὰ ... μυρμηγκοφωλιά, ὁ φουκαρὰς, συλλογίζεται.

Ξαφνικά, βήματα ἀκούγονται μπροστά του καὶ παρουσιάζεται στὸ ἴδιο μονοπάτι ὁ Ράκ. Ὁ ἀπόγονος τοῦ κακούργου ποὺ ἐξαφανίστηκε πρὶν λίγο στὴν κοιλιά τοῦ χρυσοῦ ἐλέφαντα. Ὁ Μπουτάτα παίρνει ὕφος πένθιμο καὶ τοῦ σφίγγει τὸ χέρι:

— Ζωὴ σέ λόγου σου, ἀφέν

τὴ Δισέγγονε! .. Ὁ παππούς σου τίναξε τὰ πέταλα!

— Ποιὸς παππούς μου; ρωτᾷ ἐμὲ ἀπορίᾳ ὁ Εὐρωπαῖος.

— Αὐτὸς ποὺ βογγοῦσε στὴν κοιλιά τοῦ χρυσοῦ ἐλέφαντα! Πάει ὁ φουκαρὰς! Κρίμα τις λίρες ποὺ παράτησε καὶ θὰ τις φάῃ ὁ σκῶρος!

Τὰ μάτια τοῦ λευκοῦ λάμπουν παρὰ ξένα. Ἐχει ἀναγνωρίσει τὸν ἀράπη μὲ τὸ τσουλούφι ποὺ σκαίπτει χθὲς τὴ νύχτα τοὺς μαύρους του. Καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Ἐσὺ δὲν εἶσαι ποὺ ξέρεις τὴ σπηλιά τοῦ χρυσοῦ ἐλέφαντα;

— Ἐγώ, ὀλοκλήρος!

— Ποῦ εἶναι λοιπόν; τοῦ φωνάζει ἄγρια.

— Δὲν σοῦ λέω.. Καὶ νὰ μὲ σκοτώσῃς δὲ σοῦ λέω!...

Ὁ Ράκ καταλαιβαίνει πῶς εἶναι κουτὸς καὶ ἀλλάζει τακτική.

— Γιατὶ νὰ σὲ σκοτώσω; Ἐπιτρέπεται νὰ σκοτώσω τὸ πιὸ ὁμορφὸ παλληκάρι τῆς ζούγκλας;

Ὁ Μπουτάτα γουρλώνει τὰ μάτια:

— Ἐγὼ εἶμαι ὁμορφος;

— Ἐσὺ βέβαια... Δὲν ἔχεις δὴ ποτὲ τὸ πρόσωπό σου;

— Τὸ εἶδα μιὰ φορὰ στὸν ὕπνο μου καὶ κόντεψε νὰ σπάσῃ ἡ χολή μου!

Ὁ Εὐρωπαῖος βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα σπυρογγυλὸ χρυσὸ καθρεφτάκι.

— Δὲν ἔχεις δίκιο, τοῦ λέει. Γιὰ κυττάξου σ' αὐτὸ. Εἶσαι ἓνας γόης!

.. 'Ο Μπουτάτα κυττάζει στο καθρεφτάκι καὶ ἐνθουσιάζεται.

— Γόης, δὲν λές τίποτα!... Γοήταρος νὰ λές! Μπά, σὲ καλό μου!

Καὶ προσθέτει μονολογώντας:

— "Αν μ' ἔβλεπε ἡ Ζολάν σέ... καθρέφτη, ὁ Ταιμπὸρ θὰ εἶχε πᾶει γιὰ κούμαρα! Μοῦ χαρίζεις, ἀφέντη, τὸ καθρεφτάκι;

— Ναὶ... "Αμα μοῦ πῆς κι' ἐσὺ ποῦ βρίσκεται ἡ σπηλιὰ μὲ τὸ χρυσὸ ἐλέφαντα.

'Ο πειρασμὸς εἶναι μεγάλος καὶ ὁ Τσαυλούφης δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ. Τοῦ ἀποκιρίνεται λαιπὸν:

— Δὲν θὰ σοῦ πῶ! Καὶ νὰ μὲ σκοτώσης δὲν θὰ σοῦ πῶ!

Καὶ τσεπώνοντας τὸ καθρεφτάκι προσθέτει:

— Πᾶμε ὅμως νὰ στῇ δεῖξω...

... 'Όταν ὁ Μπουτάτα ξαναγυρίσῃ στὴν κρυφὴ σπηλιὰ, ὅλοι καιμαρώνουν τὸ ἄμορφο καθρεφτάκι του.

— Μοῦ τὸ χάρισε ὁ ἀφέντης Δισέγγονος, τοὺς λέει.

'Ο Ταιμπὸρ ἀνησυχεῖ:

— Μήπως τοῦ εἶπες ποῦ βρίσκεται ἡ σπηλιὰ τοῦ ἐλέφαντα;

— "Οχι. Μόνο τοῦ τὴν ἔδειξα.

'Ο Ταιμπὸρ πετιέται πάλι ὀρθιος.

— Πᾶμε γρήγορα, λέει στοὺς συντρόφους του. 'Ο Εὐρωπαϊὸς μὲ τοὺς μαύρους του θὰ τρέξουν νὰ τραβήξουν ἀπὸ τὴ σπηλιὰ τὸ χρυσὸ ἐλέφαντα

Πρέπει νὰ προλάβουμε νὰ τοὺς σώσουμε τὴ ζωή...

— Δὲν καταλαβαίνω, λέει ὁ Μπουτάτα, ἀλλὰ πᾶμε... Μήπως θὰ πληρώσουμε τὰ ναῦλα;

Τὸ Παιδὶ τῆς Ζούγκλας ξεκινάει καὶ ὁ Μπουτάτα θρονιάζοντας στὸν ὦμο του τὴ Ζολάν, τὸν ἀκολουθεῖ.

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ

ΑΛΛΟΙΜΟΝΟ! "Όταν ὁ Ταιμπὸρ, ἡ Ζολάν καὶ ὁ Μπουτάτα φτάνουν ἐκεῖ, εἶναι ἴσως πολὺ ἄργά.

Μέσα στὴ σπηλιὰ βρίσκεται ὁ κακὸς ἀπόγονος τοῦ παλαιοῦ Ρὸκ — τοῦ «Χάρου τῆς Ζούγκλας» ὅπως τὸν ἔλεγαν — μαζὶ μὲ τοὺς μαύρους σκλάβους του.

'Ο Ταιμπὸρ ἀφήνει ἀπ' ἔξω τὸν ἀράπη μὲ τὸ κορίτσι κι' ἐκεῖνος, παραιμερίζοντας τὰ πικρὰ κλαδιὰ πλησιάζει στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς.

Στὸ ἐσωτερικὸ τῆς βλέπει τὸν Εὐρωπαϊὸ μ' ἓνα βούρδουλα στὸ χέρι νὰ χτυπάει τοὺς μαύρους καὶ νὰ οὐρλιάζει ἄγρια:

— Γρήγορα, σκυλιά!... Γρήγορα νὰ πάρουμε ἀπὸ ἐδῶ τὸν ἐλέφαντα. Δέστε τον γερὰ μὲ τὰ χορτόσχοινα... Τραβήχτε μὲ δύναμι ὅλοι μαζί!... Γρήγορα γιατί θὰ σᾶς σκοτώσω!

Οἱ μαύροι ἔχουν δέσει τὸ χρυσὸ ἐλέφαντα μὲ χοντὰ γερά χορτόσχοινα καὶ εἶναι ἔτοιμοι νὰ τραβήξουν καὶ νὰ δώσουν τὴν πρώτη κίνησι στὶς χοντρές ρόδες ποὺ βρίσκονται

κάτω από τὸ μεγάλο βάρθρο του.

— Μή! τοὺς φωνάζει δυνατὰ ὁ Ταιμπόρ! Μὴ τραβάτε τὰ σχοινιά! Θὰ πάθετε μεγάλο κακὸ!

Ὁ Ρόκ τραβάει τὸ πιστόλι καὶ τοῦ ρίχνει μιὰ σφαίρα. Τὸ ἀπρόοιχτο Ἑλληνόπουλο βγάζει ἓνα πονεμένο βογγητὸ καὶ σωριάζεται σφαιδάζοντας χάρμω μπιροιστὰ στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς.

Ὁ Μπουτάπα κατεβάζει ἀπὸ τὸν ὦμο του τὴ Ζολάν καὶ τρέχοντας ἀρπάζει τὸν τριαυματισμένο Ταιμπόρ καὶ κάνει νὰ ξάναγκυρίσει κοντὰ της. Ταυτόχρονα σχεδόν, μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξις ἀντηχεῖ...

Ὁλόκληρη ἡ σπηλιά, μαζί μὲ τὸ χρυσὸ ἐλέφαντα τὸν Εὐρωπαϊὸ καὶ τοὺς μαύρους του, τινάζονται στὸν ἀέρα καὶ γίνονται σκόνη καὶ καπνός!

Εὐτυχῶς τὸ τραῦμα τῆς σφαίρας στὸν ὦμο τοῦ Ταιμπόρ δὲν εἶναι σοβαρό. Ὄταν ὁ Μπουτάπα τὸν φέονη σπῆ σπηλιάς τους, ἡ Ζολάν τὴ γιὰ πρεῦει γοήγορα μὲ τὰ θαυματουργὰ βότανα ποὺ τῆς ἔχει χαρίσει ὁ καλὸς μάγος Ζοχράν. Καὶ ὅταν τὸ ἀπρόοιχτο Ἑλληνόπουλο συνέχεται, τὸ ρωτᾷ:

— Πές μου Ταιμπόρ, τί ἐγινε; Γιατὶ ὁ χρυσὸς ἐλέφαντὸς τινάχτηκε στὸν ἀέρα καὶ σκότωσε τόσους ἀνθρώπους;

— Αὐτὸ ἦταν τὸ δεύτερο μυστικὸ τῆς χρυσῆς πλάκας ἀποκοίμεται ὁ νέος. Θυμᾶσαι ποὺ ἔγραφε «Ἄν περπατήσης θὰ πετάξης στὸν ἀέρα»;

— Δηλαδή;

Ὁ Ταιμπόρ τῆς ἐξηγεῖ:

— Ὁ κακούργος Ρόκ γιὰ νὰ τιμωρήσῃ σκληρὰ ἐκείνους ποὺ μετὰ τὸ θάνατό του θὰ ἐπιχειροῦσαν νὰ κλείσουν τὸ χρυσὸ ἐλέφαντα, εἶχε διατάξει τὸ μηχανικὸ νὰ γεμίσῃ μὲ δυναμίτες τὶς χοντρὲς ρόδες του. Καὶ στὴν παρामीκρὴ κίνησι, μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξις θὰ ἐπακολουθοῦσε ποὺ θὰ τινάζε στὸν ἀέρα καὶ τὸν ἐλέφαντα καὶ αὐτούς. Ὅπως κ' ἐγινε...

— Τώρα καταλαβαίνω, μουρμουρίζει συλλογισμένη ἡ Ζολάν γιὰτὶ ἔγριαψε πὼς ἂν περπατήσης, θὰ πετάξης στὸν ἀέρα!

Μὰ δὲν προφταίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια της, ὅταν ὁ Πισικόκο καλπάζῃ μέσα στὴ σπηλιὰ ἀλαφιασμένος καὶ φωνάζοντας:

— Τὸ Δέντρο!... Μὲ κυνηγάει τὸ δέντρο ποὺ τρώει ἀνθρώπους!...

ΤΕΛΟΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 8 — Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οικονομικός Δ)ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφίγγος 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 29, Ν. Σμύρνη. ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΤΑ ΘΗΡΙΑ

πού κατασπαράζουν στὴ Ζούγκλα τοὺς ἀνθρώπους: 'Υπάρχει καὶ

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟ ΔΕΝΤΡΟ

πού σκορπίζει τρόμο, φρίκη καὶ θάνατο.

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

δὲν πρέπει νὰ μείνη κανεὶς χωρὶς νὰ διαβάσῃ τὸ πιὸ συναρπαστικὸ καὶ πρωτότυπο τεύχος τοῦ ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ:

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟ ΔΕΝΤΡΟ

'Η ἄγρια καὶ παρθένα Ζούγκλα μέσα στὴν ἀποθέωσι τοῦ τρομακτικοῦ μεγαλείου της.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

εἶναι τὸ μοναδικὸ ἀνάγνωσμα Ζούγκλας πού κυκλοφορεῖ στὴν 'Ελλάδα.

ΜΠΟΥ

ΓΚΡΑΑΧΑ!
ΜΠΟΛΚΑΝΙ
ΔΕΝ ΦΟΒΑ-
ΤΑΙ ΧΙΣΤΑ
ΦΙΔΙ!!

ΝΑ ΕΝΑ ΣΙΔΕ-
ΡΕΝΙΟ ΦΙΔΙ ΠΟΥ
ΘΑ ΣΕ ΣΚΟΤΩ-
ΣΗ ΑΝ ΠΛΗΞΙ-
ΑΣΗΣ

ΜΠΑΝΤΟΛΟ
ΣΚΟΤΩΣΗ
ΧΙΣΤΑ!

ΧΤΥΠΑ ΤΟΝ
ΜΠΟΥ ΟΡΜΑΕΙ
ΕΠΑΝΩ ΜΑΣ..

ΠΕ.. ΠΕΘΑ... ΝΑΙ ΝΤΟΜΠΥ! ΘΑ
ΝΕ ΜΠΟΥ; ΜΑΣ ΣΚΟΤΩΝΕ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΜΑΣ
ΧΩΡΙΣ ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΦΑΙ-
ΡΑ. ΤΟ ΒΕΛΟΣ ΤΗΝ
ΕΚΑΝΕ ΝΑ ΕΚΠΥΡΣΟ
ΚΡΟΤΗΣΗ ΚΑΙ ΜΑΣ
ΕΞΩΣΕ ΤΗ ΖΩΗ!

